

ČASOPIS

Cena 10,- Kč

OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

ČERVENEC - SRPEN
2008

*Krajem
Sv. Antonínka*

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

4

Dolňácké slavnosti 2008

Obsah:

- 4,5** Fotozprávy z našeho okolí
- 6-9** Výročí Sv. Antonínka, oslavy, Lidé z Antonínku
- 10,11** Dolňácké slavnosti v Hluku
- 12** Biřmování v lhotském kostele
- 13** Portrét evangelického faráře z Hrubé Vrbky
- 14, 15** Reportáž z brněnského rozhlasu
- 16, 17** Reportáž z lázní v Ostrožské Nové Vsi
- 18** Kosecké zpívání na Horňácku
- 19** Večer pro Dušana Holého
- 20** V Hluku vyhrává „radniční“ dechovka Polahoda
- 22** Portrét kapelníka blatnické dechovky
- 23** Jak se v Kunovicích připravovali na jízdu králů
- 24** O lásce ke včelám
- 25** Unikátní záznam Horňáckých slavností
- 26,27** Rozhovor se starostou Veselí nad Moravou
- 28,29** Reportáž z novoveské kanoistiky
- 30** Představujeme sdružení Aktivní Horňácko
- 31** Příběhy zašlých fotografií
- 32** Informace o projektech, s nimiž se ucházíme o evropské peníze
- 33** Novinky z našeho Mikroregionu Ostrožsko
- 35** Příloha o tom, kdo a jak bude rozdělovat evropské peníze
- 40** Program Horňáckých slavností

Léto na Slovácku.

FOTO: RB

Vážení čtenáři,

když jsem fotil u veselského rybníku tuto mladou dívku, přemýšlel jsem nad mladím, nad tím, jak je krásné a bezstarostné, jak si ho ve skutečnosti vážíme až ve chvíli, kdy nám odešlo. Shodou okolností jsem chtěl doma zrovna před tímto focením otočit list v kalendáři. Jenže jsem zjistil, že žádný další list není, že musím otočit celý kalendář, abych mohl listovat dalšími stránkami kalendáře až do konce roku.

Vždycky se snažím v létě čas „ubrzdít“, přát si, aby nebylo nutné kalendář otáčet, aby byl den dvakrát delší, ale je to marná činnost, čas si bude bohužel kráčet podle vlastního rozumu a na naše přání nebude brát žádný ohled. A my se budeme muset umět smířit s tím, že kalendář i život se jednou - a navždy - otočí do druhé poloviny.

Z celého srdce bych vás chtěl pozdravit a poděkovat vám, že jste si koupili náš časopis. Možná mi nebudete věřit, ale právě váš zájem je tím hlavním důvodem, proč tento časopis existuje a proč má naději, že tady bude pro vás i v dalších měsících či letech. Velmi bych si to přál! Zároveň se vám omlouvám za zpoždění s vydáním, chtěli jsme do časopisu dát ještě červencové Dolňácké slavnosti v Hluku a přitom do poslední chvíle pracovat na co nejvyšší kvalitě textů i fotek. Snad se nám to podařilo...

Hlavním tématem tohoto čtvrtého čísla je 340. výročí kaple Sv. Antonína, podíváme se na slavnostní mši a setkáme se s některými lidmi, kteří Antonínek navštívili. Duchovní život považujeme za důležitý, proto se vydáme také na biřmování do Ostrožské Lhoty a seznámíme vás s evangelickým knězem z Hrubé Vrbky. Naše cesty mimo náš region tentokrát mířily až do Brna, na Den otevřených dveří v Českém rozhlase. Velmi dobře vím, že mnozí z vás máte tento rozhlas rádi (já nejsem výjimkou), proto jsem vám chtěl přiblížit ty, které každodenně v rozhlase posloucháte. Samozřejmě v časopisu najdete mnoho dalších textů i fotek, které by vám mohly přinést potěšení i nové informace.

Součástí tohoto čísla časopisu je také deset „úřednických“ stránek na jeho konci, moc bych si přál, aby vás neodradily od čtení a přízně, kterou našemu časopisu projevujete. Jsem opravdu šťastný, že se tento časopis u vás setkal s takovým zájmem. Moc vám za něj děkuji a slibuji, že se vás budeme snažit nezklamat ani v dalším čísle, které vyjde v prvním zářijovém týdnu. Samozřejmě - pokud do něj něco zajímavého máte, určitě se ozvěte! Děkuji!

Všechno dobré přeje Radek Bartoníček

Časopis Ostrožska a Horňácka, regionální periodikum, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24
Odpovědný redaktor: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@klikni.cz, tel.: 602 433 970
Jazyková úprava: Kateřina Jagošová, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131
e-mail: mikroregion@uh.ostroh.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 10 Kč.
Design, layout, grafické zpracování: Vladimír Šopík, 777 750 159
Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 777 750 159
Foto na titulní straně: Hlucká jízda králů, vyvolávající jezdec (FOTO: Martin Sekanina, www.sempress.cz)

Fotozprávy z našeho okolí

Následující fotozprávy jsou sice naskládány na dvě stránky, ale kdybychom měli k dispozici deset stránek, i ty bychom určitě takovými zprávami zaplnili. Tolik zajímavého se totiž děje kolem nás! Proto budeme jen a jen rádi, když nám takové fotozprávy budete posílat i vy. Určitě jim budeme věnovat co nejvíce místa. A hned, jak začne nový školní rok, budeme speciálně školám a školám věnovat samostatnou dvoustránku. Proto prosím pošlete fotky s texty na mail radekbaronicek@klikni.cz - Děkujeme!

Blatničkou šly letos opět Královničky. Je obdivuhodné, že tato dávná tradice tady stále ještě existuje, i když je stále obtížnější ji udržet. Počet dívek, které chodí po vesnici, zpívají a děkují za dary občanů, neustále klesá, o to větší díky patří těm dívkám, které se snaží tradice předků udržet. Lidé dali dívkám celkem 5 430 korun, z nichž půjde například 3000 korun na opravy kostela a 1760 korun na pořízení houpaček pro děti. **RB**

Poprvé uspořádal Mikroregion Ostrožsko rodinnou akci Na kole s dětmi. Šlo o výlet krajem Ostrožska. Během čtyřicetkilometrového úseku bylo pro cyklisty připraveno několik zastávek, například v kunovickém leteckém muzeu. Odtud cyklisté pokračovali na Staré Město, kde se zastavili v přístavišti Bařova kanálu. Věříme, že se účastníkům krásný výlet líbil a slibujeme, že ho v příštím roce zopakujeme. **ZL**

Zajímavou akci uspořádala Blatnice pod Sv. Antonínkem ve spolupráci s Mikroregionem Ostrožsko. Do Blatnice se sjelo víc než osmdesát dětí Ostrožska a Horňácka. Přijely soutěžit na dětskou sportovní olympiádu mateřských školek. Celkové

vítězství si vysloužily děti z místní školky, uznání ale patří všem dětem i organizátorům. **ZL**

Milovníkům historických vozidel bylo líto, že spanilá jízda, kterou dříve jezdili slavné osobnosti, zanikla. Před čtyřmi lety proto tuto tradici obnovili. Podobně jako dříve vyjížděly celebrity ze Staroměstského náměstí v Praze až k pouti u kostela svatého Antonína, vyjíždí pravidelně majitelé, dnes již nostalgii vyvolávajících strojů, na kopec, tyčící se nad Blatnicí a Ostrožskou Lhotou. Letos vyrazilo na tři desítky aut a motorek, z nichž nejstarším účastníkem byla replika parního motocyklu z roku 1876. **ZL**

Samko Havlík ze slovenského Martina přijel do Veselí nad Moravou spolu s folklorním souborem Turiec. Pětiletý chlapec tančí v souboru dva roky a tanec ho moc baví. K návštěvě Veselí měl stejný důvod jako děti z Bulharska, Ukrajiny, Březolup, Dubňan, Strakonice, Kunovic a tamního souboru Štěpnička - sedmnáctý ročník mezinárodního folklorního festivalu pro děti Štěpy 2008. Jeden z nejautentičtějších festivalů ale provází horší věc, než je dešť, který

mimochodem překazil nedělní odpolední průvod městem, - a tím je nezáměrně Veselanů. **ZL**

Jak se žije na venkově regionu Slovácko? Odpověď na tuto otázku přijeli na Ostrožsko a Horňácko zjistit vědci z Francie. Dr. Marie-Claude Maurel, ředitelka Francouzského ústavu pro výzkum ve společenských vědách CEFRES Praha a její kolega, prof., doc. dr. Pascal Marty. Obce Horňácka přitom navštívili poprvé. Spolu s předsedou MAS Vlastimilem Vaňkem a manažerkou Janou Bujákovou také mluvili o navázání spolupráce s regiony jižní Francie. Ještě před odjezdem do Prahy vyjádřili obdiv nad bohatstvím našeho regionu. **ZL**

Až jednou zestárneme, budeme možná rádi za takový dům, jaký postavili v Hluku. Na dům s chráněným bydlením čekali někteří lidé několik let. Nyní už budova za sedmdesát milionů stojí a dobře slouží těm, kteří se do ní nastěhovali - z větší části jde o rodáky z Hluku. Během krátkého slavnostního otevření poukázal starosta Hluku ing. Jan Šimčík na

to, že od začátku provozu v lednu 2008 se neobjevila jediná stížnost klientů. „Ta péče je úplně špičková, lidé jsou tady spokojeni,“ děkoval zaměstnankyním starosta. Na otevření přijel hejtmán Zlínského kraje Libor Lukáš i senátor Josef Vaculík. **RB**

Hned tři pamětní desky odhalovali v Uherském Ostrohu. Ta první byla odhalena jednomu z nejslavnějších rodáků, spisovatel, malíř a vypravěč Zdeňku Galuškoví. Další dvě patří malířům - Františku Bezděkoví a Josefu Pšurnému. Odhalení desek se uskutečnilo v rámci dalšího ročníku oblíbeného a hojně navštěvovaného festivalu Galuškovy Slovácko, na kterém vystoupila řada účinkujících. V Zámecké galerii si můžete také prohlédnout do 27. července výstavu, věnovanou těmto umělcům. Obrovskou zásluhu na kulturním „probouzení“ Ostrohu i na stálém připomínání Zdeňka Galušky má občanské sdružení Galuškovy Slovácko a jeho předsedkyně paní Věra Hendrychová. **RB**

Nedávno jsme v našem časopisu psali o snaze starosty Boršic a některých dalších nadšenců, založit v obci mužský sbor.

Začátky byly těžké, v některých chvílích se zdálo, že zůstane jen u pokusu. Jenže - nakonec všechno dobře dopadlo! Alespoň zatím. Sbor skutečně vznikl, pravidelně se schází na zkouškách, a co je nejdůležitější – také vystupuje! Velkou zásluhu na tom má učitel z Nivnice Vlastimil Ondra, který sboru pomáhá se zpíváním i výběrem písniček. Historicky první vystoupení se uskutečnilo nyní v červnu na ko-seckém zpívání v Ostrožské Lhotě. „Bylo to vynikající. Cítili jsme se ve Lhotě výborně, atmosféra kosení se nám líbila. Jsem šťastný, že sbor skutečně funguje,“ sdělil vedoucí sboru Vít Hrabal. **RB**

V Blatnici pod Sv. Antonínkem stále běží zajímavá výstava fotek novinářky Lenky Fojtíkové, která už léta velmi pečlivě mapuje dění v našem regionu - a zcela jistě patří ke špičce regionálních novinářů, jejichž práce je často obtížnější než práce novináře ve velkých městech. Kromě fotek Antonínka či Blatnice tady najdete výborné portréty některých Blatničanů. Lenka není typ fotografa, který zmáčkne spoušť a rychle spěchá dál. Naopak, umí se zastavit, se „svými“ lidmi si popovídat a zase se k nim vrátit – má je mnohdy skutečně ráda. A to je ze snímků cítit. Vzhledem k její pracovitosti, kdy prakticky každý den ji můžete zastihnout při focení či psaní, lze očekávat, že brzy se dočkáme další výstavy – a vůbec by nevdalo, kdyby byla ještě větší než ta v Blatnici. Fotky na to určitě má! **RB**

Náš časopis fandí projektu České televize Diginaves i jejímu horňáckému zpravodaji Tondovi Vrbovi. Tonda nadále točí řadu zajímavých příspěvků, podívejte se prosím na internetové stránky www.diginaves.cz, případně klikněte i na odkaz Velká nad Veličkou. Nejlepší příspěvky jsou rovněž vysílány v televizi. V poslední době Tonda točil například reportáže o běhu Filipovským údolím, o Sokolech ve Velké nad Veličkou nebo o muži, který se rozhodl chovat na Horňácku koně. Aktivita Tondy jsou obrovské, dopisuje také do novin, připravuje svůj program na Horňácké slavnosti, účastní se dalších zajímavých projektů – a chodí normálně do zaměstnání. **RB**

RB

Na internetovém „nebi“ našeho regionu se objevily zcela nové internetové stránky. Mají adresu www.dolnacko.cz, a jejich domovem je Hluk. Právě tady totiž žije skupina nadšenců kolem památkových domků, kteří se rozhodli věnovat především kulturnímu dění v Hluku. Stránky, které okamžitě poznáte podle klasických lidových ornamentů, měly přímo raketový start při Dolňáckých slavnostech v Hluku. Po jejich skončení se na stránkách objevilo několik zajímavých textů i fotek ze slavností. A je jasné, že stránky budou „žít“ i v dalších měsících. **RB**

Velký zážitek připravili divákům letošní folklorní Strážnice účinkující pořadu Písnovou zahradou, věnovanému 120. výročí narození

prof. Vladimíra Úlehly. Mezi účinkujícími byli také zpěváci a tanečníci z Horňácka - konkrétně muži z Kozojídek, Javorníku i Hrubé Vrbky a ženy z Lipova a Javorníku. Pořad, který skvělým způsobem připravila paní Magdalena Můčková, získal zcela po právu také jednu z hlavních cen festivalu. **RB**

Velkého úspěchu dosáhli mladí házenkáři z oddílu SK HC Železářny Veselí. Tři svá mládežnická družstva přihlásili na Memoriál Karla Šulce v Plzni a dosáhli výborných výsledků. Největším překvapením byly hráčky přípravky. Odehrály během tří dní 14 utkání bez porážky, nastřílely 92 branek a brankařka Tereška Žáková ze ZŠ Lipov pustila do své sítě pouze 3 góly. Družstvo mladších žaček obsadilo 6.místo z 20 účastníků v jejich kategorii. Třetím přihlášeným družstvem byly mini-žačky, které začaly hrát teprve vloni a přesto se neztratily – 8.místo z 12 účastníků, nastřílely celkem 59 branek. Zástupci klubu také upozorňují, že stále přijímají nové hráčky narozené v roce 1997 a 1998. **RB**

Hned několik zajímavých akcí se odehrálo v Ostrožské Nové Vsi. Například hasiči slavili výročí svého vzniku, křtila se knížka o zajímavých rodácích obce a vesele bylo také v místním kostele. Deset let kněžství totiž slavil oblíbený novoveský farář Petr Krajčovič. Kostel byl plný a věřící mu připravili několik překvapení. Nejdříve mu dali zámek na kolo, a když reagoval s tím, že žádné

kolo nemá, jeden z ministrantů mu vzápětí přinesl darované kolo. To ale nebylo všechno, kněze nakonec čekala projížďka v přistaveném kočáře s koňmi - což také netušil. **RB**

Známý novinář a spisovatel Jiří Jílik vydává další knížku, ve které se podíval také do našeho mikroregionu - konkrétně na zabijačku do Hluku. Kromě toho budeme svědky jarního zvykosloví v několika obcích v Poolšaví, hodů ve Velkých Bílovicích, stavění máje v Lanžhotě, nebo draní peří v Podolí. Poznáme rovněž někdejší i novodobé handrláky v Kunovicích a zúčastníme se živého Betléma v Hroznové Lhotě. Knížka se jmenuje *Jdu Slováckem krásným* a jde o soubor národopisných reportáží a fejetonů. Knížku ilustroval slováckobretoňský malíř Moarch Even. Pokud si chcete knihu objednat, můžete napsat na adresu **Jiří Jílik, Pod Svahy 989, 686 01 Uherské Hradiště**. Nebo využijte mail: nakladatelství.jilik@gmail.com. Pro zajímavost dodávám i stránky pana Jílka: <http://jirijilik.webnode.com>. **RB**

FOTO: Z. Lipárová, L. Fojtíková, V. Kuřimský, V. Ondra a R. Bartoníček

340 let poutního místa Sv. Antonínka

„Překročte hranice svého já, rozšiřte své srdce a rozdejte z Boží lásky, kterou vám Bůh dává, co nejvíc.“ Poutní místo Sv. Antonínka LP. 2008, arcibiskup Jan Graubner promlouvá k několika tisícům poutníků.

FOTO: RB

Procházím noviny, listuji jednotlivými stránkami, zastavuji se u textů a hledám ty, které se věnují červnovým oslavám 340 let Sv. Antonínka. Hledání je to povětšinou marné, končí odložením novin a mým rozladěním.

Je chyba ve mně, jsem naivní a bláhový, když čekám, že noviny se budou více věnovat těmto oslavám? Tedy alespoň noviny okresní a krajské, když celostátní média tyto oslavy zcela pominula?

Možná se v době oslav dělo něco podstatného a veledůležitého, co „vytlačilo“ Antonínka nejen z první stránky, ale často z celých novin. Dívám se tedy na témata novin. Jedny mají na hlavní fotce rozjařené oslavence s nejmenovaným starostou, který slavil padesátiny. Druhé pro změnu starou hasičskou stříkačku, kterou tlačí rozjaření hasiči. Třetí noviny, třetí zábavná fotka, vévodící titulní straně, chlapík v nejmenované vesnici hraje nějakou hru a má klaunský nos s klaunskou čepičkou. A do „čtveřice“ všeho dobrého, fotka neznámé tenistky,

co vyhrála nepříliš důležitý místní turnaj. Mimochodem, ze čtyř novin dvoje nenapsaly o setkání na Antonínku ani písmeno.

Vracím se tedy k původní otázce – je chyba ve mně, v klasickém nespokojeném čtenáři - kverulantovi, který si chce přečíst o tom, kde se den předtím nacházel, nebo je potíž někde jinde?

Připouštím variantu číslo jedna, přesto se více přikláním k variantě druhé, která mě tak vede k obecnějším závěrům. Pro média je setkání několika tisíc lidí na významném poutním místě nepodstatné a nezajímavé, a to i tehdy, když toto místo slaví významné výročí a světi se nové liturgické místo, které znamená největší změnu za poslední stovky let.

Sedmnáct let jsem pracoval v novinách, proto přemýšlím, jestli se na Antonínku opravdu nic „mediálně“ zajímavého nedělo. Nemůžu si pomoci, kromě zmiňovaného výročí a nového liturgického prostoru - oltáře, tady byla další zajímavá témata. Například několik lidí získalo poprvé v historii významné ocenění za svoji práci pro toto poutní místo. Osobnosti, ne tedy „osobnosti“ z prvních stránek bulváru, ale skutečné osobnosti, které udělaly ve svém životě mnoho dobrého pro druhé.

A za pozornost snad stála i slova, která tady pronesl olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Tedy, jedny noviny se o jeho proslovu zmínily: dle nich si „až tři tisíce poutníků vyslechly konejšivá slova olomouckého arcibiskupa...“

Poněkolkáté si pouštím jeho kázání, ale konejšivá slova marně hledám. Nemyslím, že by arcibiskup kohokoliv konejšil, spíš pojmenovával

závažné problémy naší doby, což se samozřejmě nikde v médiích neobjevilo.

Zábava uprostřed kázání

Co tedy arcibiskup mimo jiné řekl tomu obrovskému zástupu poutníků na Antonínku?

Myslím, že podstatou jeho sdělení byl apel na lidi, aby mysleli na budoucnost, aby pro budoucnost dalších pokolení žili své životy. A to především tím, jak budou žít ve svých rodinách, jak budou své poselství předávat dětem.

„Tradice je od slova tradere, dávat, předávat. Život se musí předávat z jedné generace na druhou, to není nic staromódního, to je to, že jeden žije pro druhého a tím naplní své poslání...“, řekl mimo jiné arcibiskup. K této myšlence se vrátil ještě několikrát. Třeba, když mluvil o velkém nedostatku kněží, o neochotě mladých mít děti, o tom, jak mnozí myslí jen a jen na sebe.

„Chceme-li žít budoucnost, nemůžeme žít pro sebe... Zahleďte se na život sv. Antonína, tak, aby ve vás vznikla ještě silnější touha překročit hranice svého já, rozšířit srdce a rozdat z Boží lásky, kterou vám Bůh do srdce dává, co nejvíc. Pak bude důvod k naději a optimismu stále větší,“ končil své kázání arcibiskup Jan Graubner. Myslím, že tato i další slova, která zněla na Antonínku k věřícím i nevěřícím, měla svůj smysl.

A bylo možná symbolické, že stejně jako našim dnešním světem prostupuje zábava, prostupovala i tímto kázáním. Řev kolotočářů, kteří obsadili Antonínek, totiž doléhal až k samotným poutníkům, shromážděným na mši.

Radek Bartoníček

FOTO: 4 x RB

Lidé z Antonínku

František Němec z Topolné

Na hlavní červnovou mši přijel z několika tisíc poutníků jako první. No přijel, spíš přišel, do prudkého kopce táhl obyčejné kolo a ještě držel nad sebou deštník.

Bylo totiž brzy ráno, a to ještě ze zamračené oblohy přišlo. Nakonec se ale obloha nádherně „vybrala“ a na poutníky svítlo slunce.

Šestasedmdesátiletý pan Němec přijel z Topolné, kde bydlí se svou manželkou - už 47 let, jak se pochlubil. Cesta mu trvala necelé dvě hodiny, a to měl ještě v plánu jet se podívat po mši za nemocným bratrem do Veselí nad Moravou.

František Němec je věřící, překonal vážnou nemoc a dodnes jezdí několikrát do roka také na sv.

Hostýn - to se ví, že na kole. „Šlapu tak dvě hodiny,“ říkal tento muž, kterému jste mohli vidět v očích hodně životního elánu i vřidnosti. **RB**

Řádová sestra Marie Františka z Kroměříže

Na Antonínku přijela s dalšími řádovými sestrami z Kroměříže. Když jsem s ní mluvil, s velkým

překvapením jsem zjistil, že pochází z bezprostřední blízkosti Antonínku, z Ostrožské Lhoty. Odtud odešla - ještě jako Jana Lopatová - na podzim roku 2003

a vstoupila do Kongregace milosrdných sester sv. Vincence de Paul v Kroměříži.

„Máme v Kroměříži nemocnici, staráme se o pacinky, kteří leží v léčebně dlouhodobě nemocných,“ dozvěděl jsem se od ní. Nakonec jsme se rychle rozloučili, spěchala, ani jsem jí nestačil poděkovat za vše dobré, co pro druhé dělá. **RB**

Pan Šuránek z Ostrožské Lhoty

Pan Šuránek chodí na mše mezi prvními - to proto, aby chytil své manželce místo. Celý život žije v Ostrožské Lhotě, kde ho zná určitě každý. Vždyť celý život jezdil s koňmi, neexistuje skoro rodina, které by neoral pole nebo jinak nepomáhal. „Když jsem došel do družstva, chtěli, abych jezdil s traktorem. Okamžitě jsem řekl, že chcu jezdit s koňama,“ vzpomíná. Pokračovatele má ve svém synovi, který má vlastní koně a zároveň pomáhá například při udržování lidových tradic v obci.

Pan Šuránek patří do známého rodu Šuránků, knězem byl jeho bratr i strýc. **RB**

Monika Minaříková z Blatničky

Na Antonínku byla spíš vzácnou výjimkou, jedna z mála dívek, které měly kroj. Mimochodem, krojovaných na Antonínku rok co rok rapidně ubývá! „Pořád mě někdo fotí, připadám si jako nějaká celebrita,“ svěřila se osmnáctiletá Monika, která četla

při hlavní mši z Bible. Tvrdila ale, že by i jinak přišla v kroji. „Na každou pouť přicházím v kroji, jsem ráda, že můžu ukázat chloubu našeho kraje,“ povídala. Kroj měla vlastní, jeho oblečení zabere i celou hodinu. A proč tak ubývá krojovaných? „Je to hlavně tím, že rodiče už děti k nošení krojů nevedou,“ odpovídala tato dívka z Blatničky. **RB**

František Mitáček z Hluku

Na jednom z pařízků nedaleko kaple odpočíval František Mitáček (74) z Hluku. „Putuju sem už od té doby, co jsem začal

chodit. Zamlada jsme chodívali přes pole pěšky. Cesta nám zabrala necelou hodinku,“ řekl tento pamětník. **LF**

Poutníci z Komně a Kozojídek

Zastihli jsme je po mši svaté na kmeni ve stínu lesíka. „Jezdíme sem s rodiči pravidelně,“ prozradily malé poutnice Sára Kadavá a Veronika Švrčková z Kozojídek. Od útlého dětství na Antonínek putuje také jede-

naosmdesátiletá Rozálie Adamová z Komně. „Jsem rodačka z Vyškovce, odkud jsme chodívali na pouť pěšky. Naša mamka nás vždy vzbudila v noci a vydali jsme se na cestu,“ zavzpomínala pamětnice, kterou tentokrát doprovázel pětapadesátiletý syn Karel Adam (vlevo). **LF**

Turisté z Holandska

Povídali o tom, jak přijeli z Holandska a tráví dovolenou v kempu Babí hora. Mimochodem, místo, kde můžete potkat hodně turistů z této země. „Dostali jsme tip, že se sem máme zajet podívat a musíme říci, že nelitujeme, protože je tady krásně,“ shodla se tato skupinka turistů. **LF**

Text a foto: Radek Bartoníček, Lenka Fojtíková

Ocenění Bílá růže P. Antonína Šuránka

Za uchování odkazu svatého Antonína v letech nesvobody až do dnešních dnů převzali blatničtí strážci kaple Josef Bogár, Slavomír Budař a Štěpán Vašíček ocenění Bílá růže P. Antonína Šuránka služebníka Božího.

Stejné ocenění bylo im memoriám uděleno také Jaroslavu Trněnému z Blatnice a Františku Žajdlíkovi z Ostrožské Lhoty. Blatničan Josef Kuřina pak ocenění převzal za obětavou práci při stavbě nového liturgického prostoru. Na díle odvedl neuvěřitelný kus práce. Zdarma odpracoval více než tisíc šest set hodin.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Josef Bogár

Slavomír Budař

Štěpán Vašíček

Josef Kuřina

Namaluj Antonínek

Při červnové slavnosti si mohli poutníci prohlédnout také zajímavou výstavu, plnou obrázků na téma Antonínek.

Namalovali je žáci několika škol v okolí Antonínka, nejvíce bylo těch z Blatnice. Řada obrázků stála za pozornost, bylo vidět, že si žáci dali s malováním práci.

Snad nejvíce se nám líbila práce, kterou můžete vidět na našem snímku.

Viděl jsem 28 jezdců na koních...

Slavná hlucká jízda králů právě vjíždí na stadion. Za chvíli se všech dvacet osm jezdců na koních seřadí vedle sebe. Vznikne ojedinělý obraz, na který mnozí nezapomeneme celý život. FOTO: RB

Viděl jsem mnoho obrazů s motivem jízdy králů, viděl jsem mnoho fotografií, viděl jsem několik jízd králů. Viděl jsem na vlastní oči Monu Lisu, procházel Louvrem, byl nadšený z obrazů impresionistů...

Ale teď mám před sebou obraz, kterému se nemůže žádný jiný rovnat. Dvacet osm koní. Dvacet osm jezdců. Stojí v jedné řadě na trávníku hluckého stadionu v závěru 20. jubilejních Dolňáckých slavností. Jeden vedle druhého, jako byste před ně natáhli nit. Kůň a na něm jezdec. V jednom okamžiku máte pocit, jakoby se ani nehýbali. Nic není přidáno, nic upraveno, všechno je skutečné, největší obraz jízdy králů, jaký byl kdy „namalován“.

Až UNESCO posvětil vstup jízdy králů do prestižního seznamu světového kulturního dědictví lidstva, mělo by kolem své budovy vystavit právě takový obraz - vedle obrazů dalších světových nehmotných památek, které tady můžete najít.

Možná namítnete - maličkost, nic zvláštního, nic, co by stálo za pozornost. Zbytečný humbuk v dnešním světě, kdy se o vaši pozornost denně přetahují stovky věcí. Jenže tento obraz je něčím vyjimečný. Dvacet osm příběhů, dvacet osm kluků v hluckých krojích, kteří se rozhodli v osmém roku nového tisíciletí navázat na staletou tradici svých předků. Dobrovolně, bez jakéhokoliv přinucení, nebo třeba jen proto, že prostě takové jezdění je v kulturním kalendáři městských akcí.

Co by asi řekli ti, kteří tuto tradici táhli stovky let před nimi? Kolikrát museli ve svých životech čelit nepřízní osudu, kolikrát se proti nim postavila doba, kolikrát přišli o majetek? Přesto nenechali tradice zemřít. A to ani v době, která považovala koně za přežitky a jejich krádež za vymoženost doby. Sehnat koně na jízdu nebylo vůbec jednoduché - a jednoduché to není ani dnes.

Jakékoliv těžkosti ale nemůžou tuto tradici zničit. Alespoň ne tady v Hluku, roste další generace, třeba ta, která seděla na koních letos. „Když jsem jel odpoledne jako poslední, rozhlédl se před sebe a neviděl, kde je vlastně první řada jezdců, zvlhly mně oči a uronil jsem slzičku štěstí,“ napsal mi jeden z jezdců. „Byla to jedna z nejhezčích chvil v mém životě, na kterou určitě do smrti nezapomenu. A doufám, že za tři roky si to celé ještě jednou zopakuju.“

Jízda králů je jedinečná, královna mezi tradicemi, oslava přírody, oslava člověka a koně. Velmi ale záleží na tom, jakou podobu má, jak si jezdcí s koněm rozumí, kolik volnosti při pohybu oba mají, jak jezdec tuto tradici prožívá a jak dokáže z koně „sypat“ vyvolávky. Nic se tady nedá ošidit, špatná jízda králů dokáže lesk této tradice úplně poškodit.

Ale vraťme se k obrazu dvaceti osmi jezdců. Každý z nich má za sebou několik hodin v sedle, před chvílí projeli Hlukem a teď stojí tady, na trávníku místního stadionu. Kdo by řekl, že se takový obraz podaří vytvořit? Měl jsem možnost sledovat přípravy od první chvíle, s napětím jsme čekali, kolik kluků bude mít zájem vůbec přijít, kolik jich začne chodit na tréninkové jízdy, kolik z nich se dočká podpory rodiny, kolik koňů i krojů se podaří dát dohromady. Nakonec to několik hodin před jízdou vzdal pouze jediný...

A teď tady všichni stojí. Troufám si tvrdit, že hrdě, pyšně, nikdo z nich na tuto chvíli nezapomene, budou se k ní mnohokrát vracet a mít k historii svých předků blíže než dosud. A myslím, že na ni nezapomenou ani mnozí z těch, kteří v té chvíli na stadionu sedí. Vidím jim to ve tvářích, některým později naslouchám.

Nevím, zda by takový obraz byl možný kdekoli jinde, kde se jízda králů jezdí. Každá z nich má svůj nesporný půvab, ale mám pocit, že doma je právě tady v Hluku, tady, kde se na ni mnozí místní lidé těší, vítají ji, stojí mnohdy u svých domů a vyhlížejí ji. Jen taková jízda má smysl, není důležitý počet přespolních návštěvníků, zaparkovaných autobusů s turisty, ani oficiálních hostů či politiků.

Večer po jízdě se jen tak procházím po Hluku a myslím na to, co jsem zažil. Kluci jedou na voze a zpívají. Ti, kteří měli jízdu na starosti, vychutnávají eurofii z toho, jak se všechno podařilo. „Hoši, já su tak šťastný, já su tak šťastný, tak moc šťastný,“ opakuje neustále dokola ve sklepě tvrže Petr Pospíšek, jehož rodina má vše kolem jízdy nejvíce na starosti. A jeho strýc? Ten nemůže přes slzy ani mluvit.

Hlucká jízda králů, Hluku můj rodný, nezapomeňte na tyto chvíle, jděte po stopách svých předků i jejich tradic, protože jen tak se v tomto světě neztratíte.

Radek Bartoníček

Průvodce Dolňáckými slavnostmi

Červencové Dolňácké slavnosti v Hluku patřily letos k největším a nejzajímavějším kulturním setkáním na Slovácku. Pojd'te se na ně s námi podívat v následujícím průvodci, který vám ukáže, že slavnosti nejsou „pouze“ ve znamení jízdy králů. Podle mnohých reakcí se slavnosti velmi vydařily a ukázaly, že v Hluku ještě stále existuje silný vztah k tradicím.

Text a foto: RB

Slavnosti začaly ve čtvrtek polní mší na Babí hoře, při které předal bývalý král „vládu“ svému nástupci.

Páteční odpoledne patřilo dětem. V Hluku jsou tři soubory, ve kterých zpívá a tančí kolem sedmdesáti dětí!

Obrovský aplaus sklídl večer soubor Ondráš. Členové souboru mluvili o dojetí z toho, jak vřele byli přijati.

V sobotu ráno vyhrávala v neprosté pohodě před památkovými domy hlucká dechovka Polahoda.

Ve škole bylo možné navštívit několik výborně připravených výstav. Přišli se na ně podívat i tito krojovaní.

Vladimír Šácha seznamoval zájemce s lidovými ornamenty. Ten (hodně moderní) na obrázku ale jeho není.

Pan Hájek sehnal pro Hluk mnoho vzorků vína z několika kontinentů i z celé Moravy. Bylo tedy co košťovat!

Hlucká mládežnická DH Kosenka patřila k tomu nejlepšímu na sobotním 37. festivalu dechovek.

Na folklorní soubor z Košic byla plná farní zahrada. Diváci byli spokojení, bezprostřední Slováci se líbili.

Mužský sbor z Holandska, který zpíval s dalšími sbory v sobotu večer u tvrze. V parku nebylo volného místa.

Krojovaní Hlučané byli ozdobou nedělního průvodu městem. Bylo jich, včetně souborů, několik stovek.

Výborná CM Pramének hrála hned několikrát. A po právu měla v sobotu na slavnostech i svůj samostatný blok.

Do Hluku přijel v neděli i samotný ministr kultury Václav Jedlička. A atmosféru si velmi pochvaloval.

Nedělní dopoledne s verbíři přitáhlo opět davy diváků. Verbíři s CM Babica je určitě nezklamali.

V Hluku také rádi uvítali Český rozhlas, konkrétně stanici Praha. Ze slavností odvysílala několik živých vstupů.

Samozřejmě ne všichni žili pouze folklórem. Na hluckém koupališti neměli o návštěvníky nouzi.

O biřmování v lhotském kostele

Církevní obřady na Slovácku si zachovávají dodnes svou opravdovost

„Pokud se ptáme, co stojí člověka cesta do věčnosti, do Boží náruče, pak je to láska.“ Krojovani křesťané naslouchají slovům světicího biskupa P. Josefa Hrdličky. FOTO: Lenka Fojtíková

Slovácko je našťestí stále ještě pestrým krajem, což můžete pozorovat na mnoha věcech – například na církevních obřadech. Takřka v každé slovácké vesnici šly v minulých týdnech některé místní děti k prvnímu svatému přijímání, na některých místech ještě nevymizelo ani biřmování nebo slavnost Božího Těla. V následujících řádcích bych vás rád zavedl právě na biřmování do Ostrožské Lhoty. Dopředu se omlouvám, že chci tuto slavnost přiblížit hlavně lidem, kteří možná netuší, co to vlastně biřmování je.

Biřmování je pro věřícího člověka mimořádný okamžik, jeden z nejdůležitějších v jeho životě. Jestliže se ještě jako dítě přiblížil k Bohu při křtu a svatém přijímání, mohla to být věc náhody, rodičů, prarodičů, známých. Nyní už ale jako dospělý člověk projevuje svou oddanost Bohu zcela dobrovolně (snad) a se vším, co k tomu patří. Jde o okamžik vážný, k němuž vede dlouhá cesta a na který se pečlivě připravuje. O to více jde ale o promyšlený krok, kterému mnohdy nechybí upřímnost a vlastně ani odvaha.

Většina biřmovaných má kolem dvacítky, ale existují samozřejmě i starší lidé. Tady do Lhoty přišel muž, jemuž bylo určitě po čtyřicítce, v Hluku jsem loni potkal ženu, která měla přes sedmdesát let.

Upřímně řečeno, myslím si, že až starší věk je tou největší zkouškou víry v Boha. Ve dvaceti ještě vypadá život ve většině případů jako bezstarostná jízda v nejnovějším mercedesu, teprve později člověk poznává, kolik nástrah i lákadél na něj čeká.

Tím ale nechci zpochybňovat upřímnost těch, kdo kráčeli po schodech do lhotského kostela. Kostel byl plný, atmosféra sváteční, odhaduji, že pro některé rodiče, prarodiče či kmotry šlo o chvíle v jejich životě vůbec nejšťastnější.

Bylo přítom dobře, že svátost biřmování udílel světicí biskup olomoucké diecéze P. Josef Hrdlička, mimo jiné výborný řečník, klerý tentokrát zvolil jako hlavní téma lásku: Boží lásku i lásku člověka.

„Když chcete jet do Prahy, víte, že vás to bude stát nějaký peníz. Když někdo z vás bude chtít cestovat do Sydney na setkání

se Svatým otcem, tak bude potřebovat mnoho tisíc korun. Ale pokud se ptáme, co stojí člověka cesta do věčnosti, do Boží náruče, pak je to láska,“ řekl mimo jiné ve lhotském kostele.

Je možné psát o lásce?

Je možné ale tady v časopise o takové lásce psát a citovat další jeho slova? Je možné vůbec těmto slovům naslouchat jinde, než právě v kostele při setkání věřících? Nevím, myslím, že spíše ne, o lásce by se nemělo psát (a možná ani příliš nahlas mluvit), lásku bychom měli tiše

vložit do svého života a teprve na jeho „hladině“ by se měla sama láska zrcadlit.

Jenže – je v životě vůbec něco těžšího než právě láska? Ne láska nahodilá, vášnivá a krátká, ale láska trvalá a pevná? Tak pevná, že by nám měla vystačit na to, abychom jí obdarovávali své blízké (ale i vzdálené) po celý život?

Byl jsem při mši na samém konci kostela, dveře ven byly otevřené, vnímal jsem atmosféru uvnitř i venku, odkud doléhal do kostela zpěv ptáků, troubení projíždějících svatebních aut i motor traktorku, který odvážel ze hřbitova starý pomník. Když začaly hodiny na věži odbíjet poledne, s prvním chvěním zvonů se dotkla kolena přítomných země.

Myslel jsem v té chvíli na několik Lhoťanů, které jsem viděl klečet, a kteří svůj život naplnili láskou ke svým bližním, přestože je to muselo stát nesmírné úsilí. (A řekněte mi, prosím, nemáte někdy pocit, že láska k člověku je „věc“ mnohem těžší než láska k Bohu?) Více slov není potřeba. Měla by stejně smysl jen pro nás, kteří jsme byli přítomni, kteří jsme vnímali slova duchovních i biřmovaných, kteří máme stále před sebou obraz onoho sobotního času. A kterým ještě doznívá v uších krásná hudba, která kostelem zněla...

Radek Bartoniček

Ostrožská Lhota 2008, biřmování.

FOTO: Lenka Fojtíková

I my faráři jsme lidé, kteří hledají cestu

Evangelický farář slouží v Hrubé Vrbce pět let

Jako v mnoha jiných vesnicích, stojí i tady v Hrubé Vrbce u cesty skromný kostel, malý domek a v okolí zahrádka. Tomu všemu vládne evangelický farář Mojmir Blažek se svou rodinou.

Vracím se na Horňácko často a když vidím tohoto muže s plnovousem pracovat na políčku u fary, zastavím se, abych si domluvila schůzku a rozhovor. „Nepodám vám ani ruku, mám je špinavé, ale vítám vás. S čím vám mohu pomoci?“ ptá se Mojmir Blažek.

Když se mu představím, ruce od hlíny si otře o pracovní kratošy, jakoby si je chtěl rychle očistit.

O pár dnů později mi o to vřejeji tiskne ruce mezi dveřmi, když mě zve do své pracovny. Mohutný dřevěný historický stůl a na něm spousta knih. I protější stěna s policemi je až po strop plná. Zvláštní libá vůně a mírný chlad ze starých stěn mě příjemně chladí po jízdě v „rozhicovaném“ autě.

Město není nic pro mne

Farář je tu nový, oslaví teprve první půlkulaté narozeniny. Před pěti lety ještě sloužil bohoslužby v Hodslavicích u Valašského Meziříčí.

„Je to vesnice o něco větší než Hrubá Vrbka, ovšem s podobnou tradicí jako tady. Po městě netoužím ani náhodou. Vyrůstal jsem na vesnici a je mi blízká snad právě proto, že se s lidmi setkávám i při jejich každodenní práci a tuším, že to, co patří k vesnici, se nějak projevuje i v lidských charakterech. V tom, jak se tu lidé staví k práci a jak odvádí poctivé dílo,“ začne vyprávět o putování Božími cestami.

Zatím se mu ve Vrbce líbí a s lidmi vychází dobře. Už podle prvního setkání je snadné si domyslet, že ho práce těší. „Baví mne zahrádka i práce na poli. Vyrostl jsem na vesnici a dělám to rád. Je to pro

mě úžasná relaxace,“ přiznává. Pokud jde o Hrubou Vrbku, nejvíc lidí chodí do kostela pochopitelně o svátcích. Jinak tady narazíte na pár tetiček v šátcích a několik starších mužů, pravidelně chodí i hrstka mladých rodin s dětmi.

„Pravda, nebývá jich plný kostel, ale v naší modlitebně se pravidelně schází asi osmdesát nedělních návštěvníků. A to mám „pouze“ kolem pěti set duší patřících k tomuto sboru,“ říká farář, který považuje takovou návštěvnost v ateistické České republice za „dosti dobrou“.

Kromě Hrubé Vrbky jezdí za věřícími do Velké nad Veličkou, Malé Vrbky a Kuželova. A také jezdí za malou skupinkou do Strážnice. Nevadí mu, že je jich málo?

„Samozřejmě, že mám někdy pocit, že něco dělám jen pro pár babiček. Zdánlivě to vypadá jako něco nesmyslného, ale já se na to naučil dívat jinak. To, co se nám zdá být v Božích věcech slabostí a malostí, je věrnost tomu, co má smysl. Vidím v tom velké zaslíbení,“ sděluje a podotýká, že je to tajemství církve. „I v babičkách a zdánlivě bezmocných, neperspektivních starých lidech žije něco ze vztahu mezi Bohem a člověkem.“

Nevyzpytatelné cesty

Skromně přiznává, že se stále učí vnímat Boha, který mnohdy podivně a svrchovaně realizuje jeho životní cesty. Dovedl jej ke studiu teologie i do horňácké vesničky.

„Myslím, že je to smysluplné, i když vždy nechápu, proč a jak.“ Vyrostl v rodině, kde od mládí

„Žilí vírou tak pravdivě a poctivě, že jsem si to odnesl jako něco, co k životu skutečně patří a co chci žít stejně,“ říká o svých rodičích i víře farář Mojmir Blažek.

FOTO: Zuzana Lipárová

chodil s rodiči do kostela. „Žilí vírou tak pravdivě a poctivě, že jsem si to odnesl jako něco, co k životu skutečně patří a co chci žít stejně,“ vzpomíná.

Cítím, jak stárnu

K životu na faře jej ale přivedl až oblíbený farář. Původně chtěl být veterinářem.

„Přiznávám, že jsem se na teologii dostal proto, že jsem byl tak trochu bezradný a říkal si, že to zkusím. Jak jsem procházel fakultou a dostával se více do hloubky víry, přijal jsem ujištění, že to bylo

opravdu správně. Pán Bůh nás vede někdy divnými cestami, ale nakonec mě i v tomto navedl tam, kde mě chtěl mít.“

Pětačtyřicetiletý muž vypadá neunaven a připraven svést v ten samý den ještě mnoho úkonů, i když tvrdí, že cítí, jak stárne.

Na závěr mi říká něco, co by se mohlo stát mottem každého dne kohokoliv z nás: „Situace, které někdy vypadají jako uschlý pahýl, ze kterého už nic neroste, nejsou koncem. Pařezy obrážejí.“

Zuzana Lipárová

Procházka brněnským rozhlasem

Oblíbená stanice otevřela své dveře posluchačům

Následující řádky bych možná ani neměl psát. Tedy neměl bych je psát, pokud od novin či časopisů očekáváte nestranné informování, při kterém si pisatel řádků udržuje od zúčastněných osob dostatečný nadhled. V tom je ovšem se mnou problém.

Hned na začátku přiznávám, že v tomto článku si nadhled neudržuji, osoby, o kterých píši, mám rád, a co je pro novináře „nejhorší“ – já jim dokonce fandím! Tak co se mnou budete dělat?

Jaromír Ostrý (vlevo) a Josef Veselý.

Nejdříve bych se měl vyznat ze svého fandovství. Vězte tedy, že mám velmi rád rozhlas, a to zejména ten „veřejnoprávní“, a speciálně brněnský. Ano, Český rozhlas Brno. Mám ho rád už dlouho, natahují po něm své dvě uši, které zcela bezpečně poznají v éteru „brněnské vlny“. Jsou to vlny nezaměnitelné, protože na nich žádný mladý hlas žoviálně neřve „Nazdár, superlidičky“, ale naopak se slovy si „hrají“ lidé, mluvící vesměs spíše tiše, citlivě, zajímavě i chytře... Nedivte se proto, že je mám stejně rád jako stanici, která šíří jejich hlasy do světa – ano, i k nám pod Sv. Antonínem, kde má mnoho věrných posluchačů. Pokud jsem před vás předstoupil s tímto upřímným vysvětlením, určitě se nebudete divit, když vám napíši, jak jsem jedno sobotní ráno uháněl do své oblíbené stanice, jelikož jsem krátce předtím zjistil, že pro mě a mnohé další fanoušky (i nefanoušky) otevřela své dveře.

Jako správný fanoušek přešlapuji před dveřmi a nemůžu se dočkat,

až je někdo otevře. Když dveře povolí, beru dva schody najednou a utíkám ke studiu, kde má vysílat svůj pořad Notes plný not Max Wittmann. Jeho hlas (ale já myslím, že i srdce, protože hlas je podle mého názoru odraz srdce) mám rád...

„Tak vás, vážení a milí vítám opět po týdnu u rozhlasových přijímačů. Zároveň chci přivítat i ty, kteří právě v tuto chvíli vstupují do naší čerstvě opravené a nafešákované budovy v Beethovenově ulici v Brně, protože začíná Den otevřených dveří,“ začíná pan Wittmann, a já už jsem téměř u studia.

Jenže ouha, další slova mě zastavují: „Já vás teď osobně vítat nemohu, pořad jsem předtočil,“ upozorňuje s tím, že den předtím byl dlouho do večera na hudebním festivale v Mikulově.

Prohlídka začíná u ředitele brněnské stanice

Co teď? Opět po schodech dolů, samotný pan šéf rozhlasu Ludvík Němec vítá návštěvníky.

Když skončí, poněkud přidržle se na něj nalepím a chci si s ním o současnosti i budoucnosti stanice popovídat. Pan ředitel mi nabízí přesun do jeho kanceláře. Než si ale sedneme za stůl, „prokrotím“ po cestě několikrát svou hlavu. Přál bych vám vidět krásu míst, kde sídlí! Historické prostory, které se téměř nezměnily od roku 1923, kdy v nich seděl jiný ředitel – ředitel tehdejší banky Union.

Nyní si tedy povídám s ředitelem rozhlasu, a to například o tom, jak zvýšili v Brně počet odvysílaných hodin do éteru nebo jak moc umělecky náročných pořadů točí, zejména pro stanici Vltava.

Z toho, co bych tady citoval, by byla možná nejzajímavější jeho slova o posluchačích a filozofii brněnského rozhlasu. Tedy téma, jak se rozhlas zaměřuje především na posluchače nad čtyřicet let, a to zejména z menších měst a vesnic.

Jenže tento článek má „jen“ dvě stránky, potřeboval bych mít k dispozici spíše dlouhé rozhlasové minuty, proto vám budu

citovat jiná jeho slova - odpověď na otázku, jak se snaží udržet nezaměnitelný styl své stanice, zda k tomu přihlíží při výběru nových „rozhlasáků“.

„Snažíme se přijímat lidi, kteří už mají něco za sebou. Protože se v našich pořadech posluchači nejen smějí, ale také často pláčou, jsou pro nás klíčoví moderátoři, kteří ví, že život není často pěkný. Musí umět posluchače vyslechnout a rozumět mu,“ vysvětluje pan šéf.

Rozhlas nás fascinuje

Rád bych si povídal dál, ale musím spěchat. Nechci totiž zdržovat a navíc se velmi těším na dva muže, bez kterých si nelze brněnský rozhlas představit - Jaromíra Ostrého a Josefa Veselého.

Jejich zajímavé pořady by byly na samostatný časopis, tady nyní snad vzpomenu jen pořady jako je „Jak na tom jsem, pane doktore „nebo “Toulky českou minulostí“, donedávna také velmi oblíbená „Trefa“.

Jelikož Jaromír Ostrý musel odběhnout, jsem velmi rád, že můžu sedět „alespoň“ s panem Veselým a slyšet jeho vyprávění na téma rozhlas.

Třeba, když mluví o tom, jak rozhlas umožňuje v lidech pěstovat obrazotvornost. „To je na rozhlas úžasné, proto ho miluju,” říká. „Miloval jsem ho od dětství. Měli jsme nějakou podomácku namontovou trojlampovku, která svítila magickým zeleným okem, a mě to fascinovalo. Mě fascinovalo, jak svět vstupoval ke mně do pokoje a já jsem byl součástí dějů, vcítoval jsem se do postav a příběhů...”

Lidé tomu druhému nenaslouchají

Řeč přijde samozřejmě také na posluchače, pan Veselý o nich mluví jako o lidech uprostřed davu, kteří jsou často osamělí a hledají nějaký důvěrný vztah.

„A ten vztah nacházejí v rozhlasu, který je pro ně kamarádem, přítelem, manželem, který nikdy neodsekne, který je viditelný, laskavý a umí také poslouchat. Dnes lidé většinou druhého neposlouchají, jen si toho všimnete,” pokračuje tento oblíbený moderátor, který často slyší ve vysílání od posluchačů dojemná slova díky za své pořady.

Zajímá mě ještě, co by poradil těm, kteří by chtěli jít právě do rozhlasu. On odpovídá a pomáhá si příměrem s batohem. „V něm musí mít takový nováček vztah k lidem, musí tam mít úctu k tomu nejposlednějšímu dědečkovi a babičce, protože i ten jejich názor, byť je třeba ukecaný nebo od věci, tak ho musím umět vyslechnout.”

Nerad se zvedám, běžím dál, na chodbě potkávám paní Marcelu Antošovou, jejíž hlas patří k dalším, bez nichž si nelze „chut“ Brna představit.

Ptám se jí, proč má rozhlas ráda, po chvíli slyším odpověď. „Je to moje práce, kterou mám prostě strašně ráda. Protože rozhlas je nesmírně důvěrný a intimní, a mě přivedl k tolika zajímavým lidem,

o nichž jsem jenom četla,” povídá paní Antošová.

A vzpomíná například na to, jak před několika dny měla pořad se světově uznávanými českými egyptology. „Dva dny jsem strávila tím, že jsem se zabývala pyramidami. A tak je to pokaždé, když si zvu zajímavé hosty.”

Čas utiká, chodby rozhlasu jsou plné, moderátoři jsou v obležení.

Být rozhlasovým potkanem

Měl bych už jít, ale o slibovaného Maxe Wittmanna vás nepřipravím. V rozhlasu se objevuje kolem poledne, zrovna k němu kráčí jedna paní.

„Vás mám ráda!” vystřelí na něj větu a dlouze mu vysvětluje důvody své náklonnosti. „To musíte říci hlavně našemu panu řediteli,” odpovídá s úsměvem pan Wittmann.

Když poté máme chvíli času na sebe, je vidět, jak ho rozhlas nesmírně baví. „Rádio je fascinující tím, že já tady každý den dělám vlastně něco jiného. Jsem tady třicet devět let, ale když odcházím, jsem šťastný, kolik skvělých lidí a věcí jsem ten den opět poznal.”

Když se ho ptám, jaký by měl být dobrý rozhlasák, pohotově odpoví. „Musí počítat s tím, že tady bude od rána do večera, což je důležité, chce-li dělat rádio dobře. Musí se stát rozhlasovým potkanem, který to tady bude mít prošmejděné.”

Max Wittmann odchází, další lidé by s ním rádi mluvili. Už na odchodu ještě dodává: „Když člověku něco přes rozhlas říkáte, nemůže to být nic hloupého, pokud nechcete, aby vás nevyplnul...”

Vzhledem k úvodu tohoto článku určitě na konci očekáváte moje slova o spokojenosti s návštěvou v brněnském rozhlasu. Nemýlíte se, byl jsem holt rád, že lidé, které znám „jen” přes jejich hlas, mají svou profesi rádi a dokáží o ní také vstřícně povídat.

Text a foto: Radek Bartoniček

Ředitel brněnské stanice Ludvík Němec.

Marcela Antošová.

Max Wittmann.

Nás to prostě baví

Na návštěvě v Sirnatých lázních v Ostrožské Nové Vsi, které se změnilly k nepoznání

V lázních v Ostrožské Nové Vsi jsem nebyl dlouhá léta. V paměti mi zůstaly jako nepřiliš vábné místo (stejně jako mnohá jiná místa dřívější doby), a považoval jsem za hazardéra každého, kdo by do lázní sousedících s velmi rušnou silnicí a železnicí věnoval byt jen jedinou korunu. O to více jsem byl příjemně překvapený, když jsem uviděl lázně a jejich okolí nyní.

Netušil jsem, kdo a kdy změnil jejich podobu, ani jak se mu to podařilo, jen jsem věděl, že za ředitelským stolem sedí muž jménem Antonín Plachý.

Poprvé jsme se domluvili na schůzce v dubnu, jenže den před setkáním volala sekretářka – pan Plachý musel rychle na operaci srdce.

Druhé setkání se už zdařilo, poslouchal jsem povídání člověka, který mi svým elánem vůbec nepřipomínal někoho,

konkurenčním boji významné místo mezi českými lázněmi.

Luhačovice, Mariánské Lázně, Velké Losiny

„Za vším je obrovská mravenčí práce, ale nás to prostě baví,“ říká dr. Plachý, podle kterého není lázeňství zrovna obor k rychlému vydělání peněz.

„Než začnete vidět skutečně první korunu, trvá to minimálně patnáct roků. Dosavadní peníze

Je generálním ředitelem společnosti ROYAL SPA, což je privátní řetězec několika lázeňských zařízení a wellness hotelů v České republice.

Tento řetězec tvoří kromě Sirnatých lázní Ostrožská Nová Ves ještě lázeňské zařízení Miramare a Antoaneta v Luhačovicích, lázeňské sanatorium Royal Mariánské Lázně, wellness hotel Diana ve Velkých Losinách a v budoucnosti celé lázně Velké Losiny.

Američan z Vlčnova i podnikatel Zemek

Konkrétním majitelem lázní v Ostrožské Nové Vsi je na půl obec a 50% vlastní společnost IBC Royal. Jejimi společníky jsou

rodině známého podnikatele JUDr. Zdeňka Zemka. „Prakticky jsme dvě rodiny, my se věnujeme lázeňství, Zdeněk Zemek a jeho synové hutnictví a dopravě. Máme k sobě maximální důvěru, což je základ všeho,“ podotýká dr. Plachý.

S trochou nadsázky by se dalo říci, že společnost IBC Royal je vlčnovská společnost. Z Vlčnova totiž pochází Plachý, Zemek a také bratři Kučerovi, kteří v roce 1968 odešli do USA. Právě Kučera stál údajně na začátku zájmu o novoveské lázně.

„Setkali jsme se na jízdě králů, do té doby jsme se neznali. Pan Kučera věděl, že už v lázeňství úspěšně podnikám a ptal se, zda bychom nešli do něčeho společně. Jeho dědeček emigroval v padesátých letech, oni v roce 1968, měli zájem někde podnikat, protože ve Vlčnově přišli o majetek, a tak vstoupili s námi do těchto lázní,“ vysvětluje.

Když se Antonína Plachého zeptáte na nejbližší spolupracovníky, jmenuje obratem ze všeho nejvíce svého syna Martina a dceru Veroniku.

„Syn vystudoval zahraniční obchod, ovládá několik jazyků, hodně se podílí na řízení několika našich společností a je také českým zástupcem v Evropském svazu lázní. Hodně se o řízení našich firem bavíme, nemyslete si, že se občas nehádáme. Hádáme se, ale vždycky mu říkám, ať mi řekne argumenty a třeba mě přesvědčí. A také Veronika se podílí na řízení našich firem.“

Historie lázní - radikální změny

Pojďme tedy k samotným lázním a jejich historii.

Lázně byly založeny v roce 1903, hlavní zásluha náleží místnímu

Než se Antonín Plachý nechal vyfotit alespoň v kanceláři, tak to docela dlouho trvalo. „Měl byste vyfotit hlavně všechny naše zaměstnance, bez nich bychom tak dobří nebyli,“ bránil se.

FOTO: RB

kdo má za sebou vážnou operaci. S nadšením mluvil o celkové rekonstrukci lázní i mnoha dalších plánech, které by měly Ostrožské Nové Vsi zajistit v těžkém

šly ze všeho nejvíce do nezbytného rozvoje a provozu samotných lázní.”

Kdo je vlastně dr. Antonín Plachý a jak se tady objevil?

Čechoameričan doktor Kučera s bratry a lázeňské zařízení LS Royal Mariánské Lázně, které z poloviny patří dr. Antonínu Plachému a z poloviny

rodákovi, knězi ThDr. Františku Botkovi, který si všiml, že vyvěrající bažinatá voda má blahodárný účinek – na zvířata a také na lidi.

Po roce 1948 byly lázně zahrnuty do Státního podniku Lázně Luhačovice, po roce 1990 nastaly restituční, tedy navrácení soukromého majetku, který komunistický režim neoprávněně zestátnil.

V roce 1991 se jediným vlastníkem stala obec, která provedla první úpravy budov i parku. V té době měly lázně třicet pět lůžek (plus třicet pět lůžek v hotelu u lázní), roční obrát kolem deseti milionů korun a většina pacientů přijížděla na procedury a obratem se vracela domů.

S příchodem obce započala postupně rekonstrukce, kdy bylo nutné mnohé změnit. Od samotné léčby, přes ubytování, stravování až po celkové prostředí lázní.

„Když jsme v roce 2001 do lázní Ostrožská Nová Ves přišli, měli jsme s provozováním a výstavbou lázeňských zařízení již zkušenosti, neboť jsme vlastnili a provozovali lázeňskou společnost v Luhačovicích a Mariánských Lázních,“ říká Antonín Plachý.

A co dalšího následovalo, když přišli do Ostrožské Nové Vsi?

„Základní problém bylo využít know how z lázeňské činnosti, a to po stránce odborné, technické i personální, a rozvinout obchodní činnost, která je vždy základem úspěchu.“

Nastala přeměna, která byla ukončena slavnostním otevřením v srpnu 2002. „Celkové náklady bez vybavení byly pětadesát milionů korun.“

Léčba: především klouby a lupénka

V čem se skrývá léčebná síla novoveských lázní? Stačilo by říci jedno slovo – sulfan (dříve sirovodík). Ten je totiž dobrý na pohybový aparát a kožní nemoci, především lupénku.

Sulfan dokáže ve spojení se špičkovou lékařskou péčí zázraky, což by mohli potvrdit především

Lázně mají krásný park, ve kterém je možné navštívit stále více kulturních akcí. V červnu tady například zpívaly mužské a ženské sbory, ten na snímku je domácí z Ostrožské Nové Vsi. FOTO: RB

pacienti, kteří přicházejí do lázní po voperování umělých kloubů. Pokud bych měl začít psát o neduzích, které si mohou lidé v novoveských lázních léčit, myslím, že by je dobře vystihl obrázek, známý z lázeňských Piešťan. Tedy pacient, který odhazuje berle. V Ostrožské Nové Vsi je totiž rovněž největším snem vedení i personálu pacient, který odchází jen s minimální oporou berlí či jen hůlky.

„Mohu vám říci o konkrétním pacientovi, který k nám přišel s dvou berlích a odcházel jen s malou hůlčičkou,“ říká s evidentní hrdostí v hlase generální ředitel Plachý a hned upozorňuje, že se lázním podařilo rozšířit služby v oblasti péče o pohybový aparát

a pooperační stavy. Jeho velkým přáním je, aby do novoveských lázní mohli jezdit na zotavení lidé, kteří právě opustili operační sál s novými klouby.

„Jsme připraveni se jim pečlivě věnovat, dnes máme personál i veškeré služby na takové úrovni, že jim můžeme maximálně pomáhat. Zatím k nám jezdí lidé šestnáctý den po operaci.“

Z mnoha jeho slov je patrné, že rozšiřování služeb považuje za klíčové pro budoucnost lázní. Přitom mluví o dalším zdokonalování péče o ty pacienty, které byste v lázních nečekali.

„Jako jedni z prvních jsme ve spolupráci s odborníky ve zdravotnictví zahájili v Luhačovicích léčbu neplodnosti manželských

párů. Naše výsledky jsou nadějně a už si nás všímají i v zahraničí.“ Pokud jde o kožní nemoci, lázně se chtějí stát detašovaným pracovištěm kliniky kožních onemocnění u Baťovy nemocnice ve Zlíně.

„Chceme také rozšířit léčbu pohybového ústrojí po operaci nebo ošetřením po úrazu. Jsme držitelé špičkových licencí kvality a současně se v lázních v Ostrožské Nové Vsi snažíme získat licenci na německé zdravotní pojišťovny, kterou již máme v Luhačovicích a Mariánských Lázních,“ mluví o plánech Antonín Plachý.

Nejdůležitějším úkolem je ale dobudování lázeňského domu Vila Valaška v Luhačovicích, který je kulturně historickou památkou architekta Jurkoviče.

A další úkol? Přebudování lázní Velké Losiny. „Přemýšlím nad nimi a je mi jasné, že je to práce na dalších patnáct roků. Tak jako v Ostrožské Nové Vsi,“ prohlašuje Antonín Plachý.

Radek Bartoníček

(V dalších číslech časopisu vás seznámíme s lékaři i procedurami, které nemocným lidem pomáhají)

Hlavní budova lázní, které dnes mají několik majitelů - obec a několik jednotlivců, kteří mají kořeny ve Vičnově. FOTO: RB

Tady je to ještě aj o práci

Reportáž z místa, kde ještě můžete najít klid

Paradox dnešní doby. Kosy sice nahradily motorové sekačky, ale obliba organizovaného folklorního setkávání s kosou a písničkou roste. Horňácko, louky nad Malou Vrbkou, červen 2008. FOTO: RB

Když se na Slovácku zeptáte na oblíbené akce, uslyšíte určitě i tento tip – kosecké zpívání v buchlovickém zámku. Kdysi komorní akce si získala obrovskou popularitu, a tak není divu, že se letos přišly na kosící a zpívající sbory podívat tisíce návštěvníků.

Já mám pro vás ale jiný tip, hned vám ho tiše vyradím, ale musíte mi slíbit, že si ho necháte pro sebe. Mám totiž velký strach, že příště by se nás na „mém“ místě sešlo tolik, že by zmizelo kouzlo, které ho provází.

Zvu vás na horňácké louky, tam do kopců až nad Malou Vrbku, kde se vždy v červnu (letos už podeváté) schází několik mužských sborů i jednotlivců.

Je to stále ještě setkání tak trochu utajené, plakátů není vytištěných mnoho, žádnou velkou reklamu nečekejte. O to příjemnější překvapení vás ale čeká.

Žádné malé políčko

Oficiální začátek je nahlášený na šest hodin, ale na šest hodin

horňáckého času – to znamená, že minuty a hodiny nebetevážně, začíná se se zpožděním.

Začátek je dole u radnice, no, radnice, spíše menšího přízemního domku: přivítání, několik slov úvodem a potom už průvod chlapů v pracovních krojích a s kosami na ramenou šlape do kopce.

Nováčci můžou být překvapeni nebo dokonce zaskočení. Na místě je nečeká žádné malé políčko, ale pořádně rozlehlá louka.

„Civilizace“ dorazila i do horňáckých kopců, byť ještě ne v tak velké síle. Počet fotografů zatím nepřevyšuje počet zpívajících. FOTO:RB

„Tady je to ještě pořád o práci,“ říká Josef Vaculík ze Starého Města. Na chvíli se dáváme do řeči, ale to už ho další kosec vybízí, aby místo mluvení pokračoval v práci – slunce na obloze začíná šplhat nebezpečně vysoko a práce je ještě hodně.

„Tady sa člověk nadre jak kůň,“ slyším hlas dalšího muže. Stěžuje si, že chybí rosa, která by udělala trávu povolnější. Takto nezbývá, než jet na „smyka“ a trávu zdolat i bez pomoci přírody. Kde jsou ty

časy, kdy sem Horňáci po staletí chodili a louky sekli.

Návrat k přírodě

Není to paradox? Jen se na to podívejte: už i lidé na Slovácku opouštějí políčka a louky a přecházejí od obyčejných kos k moderním sekačkám, kterými zarovnávají fešácké trávníky před svými příbytky. Zároveň ale prudce roste obliba akcí, kde můžou vzít lidé do ruky kosu a ještě si u toho zazpívat.

Takových setkání je na Slovácku mnoho, a zatím baví „účinkující“ i obecenstvo. Najdete je všude, u nás kolem sv. Antonínka například v Ostrožské Lhotě nebo Hluku. Jak je to možné? „Lidé hledají návrat k přírodě,“ odpovídá mi Jiří Miškeřík, zvěrolékař a šéf vynikajícího mužského sboru z Hrubé Vrbky. Sám sem chodí kosit pravidelně a potom ještě stojí před cimbálovkou a s chutí zpívá.

Vidíte, málem bych na zpěv zapomněl. Stejně jako na celou atmosféru, která tady panuje. Dovolte mi napsat – je téměř neopakovatelná. Hodně má na „svědomí“ příroda, tady působí takřka nedotčeně a výhled je odtud široko daleko.

Samozřejmě, důležitá je srdečnost přítomných lidí, těžko se popisuje a přenáší na papír, musíte být na místě, abyste ji pocítili.

Pořadatelům se navíc stále ještě daří držet vše na citlivé hranici, kdy sice tušíte v pozadí organizovanost celého tohoto setkání, ale zároveň ještě máte pocit volnosti a přirozenosti.

Každý se tu pohybuje bez předem připraveného programu, což je vidět při sečení, posezení nad uzenými klobáskami a pivem, i při samotném zpívání, kdy tentokrát vyhrává Horňácká cimbálová muzika Petra Galečky.

Nakonec jedno mírně úsměvné upozornění: Neberte, prosím, tento text jako hromadnou pozvánku na příští ročník. Přijďte – ale nikomu o tom neříkejte...

RB

Večer pro Dušana Holého

Horňáckému rodákovi připravili přátelé překvapivou oslavu jeho 75. narozenin

Mladičká uvaděčka v brněnském Divadle Husa na provázku vypadá hodně překvapeně. A není se co divit.

Diváci, kteří usedají na židle před plánovaným veřejným promítáním nejnovějšího filmu Břetislava Rychlíka, se většinou zdraví jako staří známi a téměř každý z nich nese v tašce přinejmenším flašku vína nebo slivovice. Na to, že se má „jen“ promítat film, podivný obrázek.

Ovšem mladičká uvaděčka zřejmě jako jediná netuší, že v tento večer vůbec nejde o film, ale o něco zcela jiného.

Diváci, kteří přišli, chtějí především popřát všechno dobré oslavenci Dušanovi Holému, rodákovi z Hrubé Vrbky, univerzitnímu profesorovi, žijící legendě Horňácka, muži, kterého snad nemusím ctěným čtenářům časopisu představovat.

Má to ale jeden „háček“ – Dušan Holý o žádných oslavách neví, nestojí o ně a na promítání filmu přišel jen díky přátelství a naléhání režiséra Rychlíka.

Jak tento večer dopadne, nikdo netuší. Dušan Holý se na veřejnosti poslední rok téměř neukázal, úspěch je, že vůbec přišel.

Několik osobních slov

Přemýšlím, co o něm napsat. Jeho práce je tak rozsáhlá, že jenom její vypisování by zabralo prostor tohoto článku.

Mnozí by určitě začali popisovat, kolik písniček nazpíval, pod kolika hudebními a knižními projekty je podepsán, kolik studentů vychoval, kolik užitečného toho pro Horňácko (ale nejen pro něj, viz jeho cenná kniha o romském holocaustu) udělal. A určitě by vzpomněli i to, že získal v minulosti z rukou prezidenta Václava Havla státní vyznamenání... Já se ale zmíním o něčem

trošku jiném. Jsou lidé, s nimiž je vám dobře, aniž byste dokázali povědět, proč. Jsou moudří a vy víte, že má smysl jim naslouchat. Nebo se stačí dívat do jejich očí. Pozoroval jsem například před dvěma lety ve Strážnici, jak šel Dušana Holého pozdravit snad už

Dušan Holý, 75 let. Divadlo Husa na provázku v Brně.

FOTO: RB

stý člověk, ale on se na každého usmíval a každému stejně upřímně podával ruku...

A stejně opravdový byl, když zkoušel na samotný hlavní program. Viděl jsem, jak ho začíná zdraví pomalu zrazovat, už se mu třásl ruce, sotva ale začala hrát muzika, on vyšvihl ruku a zatnul dlaně tak, že by v nich na prach rozdrtil i žulu.

Zpíval naplno, měl jsem pokaždé strach, že právě tuto písničku nemůže dozpívat, ale on nakonec ještě stihl i zlehka zatancovat. Tady ve Strážnici i kdekoli jinde, kde jsem ho potkával. A obecnostvo vždy reagovalo s nadšením.

Dušanů, nezlob se

Omlouvám se za tento osobní tón, ale možná vám pomůže více pochopit, proč například přijelo kvůli němu do Brna tolik přátel. Pojďme ale zpátky do Divadla Husa na provázku. Promítání filmu už skončilo, na pódiu zahráli a zazpívali „majstré“ jako Martin Hrbáč, Martin Zálešák, Jura Petřů s bratrem, Horňácká

muzika Petra Mičky, mužský sbor z Hrubé Vrbky... Ale to hlavní má teprve přijít.

Slovo si nakonec bere Břetislav Rychlík, nejdříve mluví trošku zeširoka až se dostane k tomu, jak se sešel se svými kamarády a najednou si uvědomili, že jeden

z Hrubé Vrbky Jiří Miškeřík říká báseň o Horňácku od Jána Jurčíka-Malanského.

„Tak to je ten můj rodný kraj, Pane Bože, mně ho daj, bych v něm dlúho přebýval a věrně ho miloval,“ jsou poslední slova tohoto nádherného textu.

Nálada se uvolňuje a nakonec dochází i na prosbu, aby Dušan Holý zazpíval. „Vážení, já jsem nezpíval celý rok. Já nevím, jestli sa to ozve nebo neozve. Tak uvidíme, no...“ odpovídá a začíná zpívat.

„Z Javorovéj hory, tichý ohník horí, éj, tichý ohník horí. A při tem ohníčku jedenáct zbojníčků, éj, jedenáct zbojníčků, dvanáctý Janošek ...“ zpívá písničku o umírajícím Janoškovi a jeho kamarádech.

Když končí, slyší velký a dlouhý potlesk a také výkřik z hlediště: „Dušane, máme ťa rádi!“ A Dušan Holý odovídá také voláním. „Já vás mám rád též! Všetkých!“

Když končí, slyší velký a dlouhý potlesk a také výkřik z hlediště: „Dušane, máme ťa rádi!“ A Dušan Holý odovídá také voláním. „Já vás mám rád též! Všetkých!“

Radek Bartoniček

„Dušanovi preju všetko dobré, hodně pevného zdravá a možná eště moc další spolupráce do dalšího roku.“ Mezi mnoha gratulanty byl také vedoucí mužského sboru z Hrubé Vrbky Jiří Miškeřík. FOTO: RB

Když v Hluku vyhrává celá radnice

„Všichni muzikanti hrají bez not,“ stojí ve stanovách neobvyklé radniční muziky Polahoda

Dechová hudba Polahoda z Hluku je poněkud zvláštní dechová hudba. Uvidíte sami. Stačí, když se začtete do zakládající listiny a stanov, které originálním způsobem sepsal František Rybníkář, muzikant, bývalý místostarosta, autor knihy Mudrosloví národa hluckého i autor řady článků o minulosti Hluku – a v případě Polahody i „otec zakladatel“.

1. Městská posádková hudba Polahoda působí při Městském úřadu Hluk.

2. Členem této hudby může být pouze zaměstnanec Městského úřadu Hluk, člen rady města, v případě nouzového stavu i člen zastupitelstva.

3. Za datum vzniku je považován den 6. 12. 2005, kdy byla v hrozném nečase slavnostně otevřena cyklistická stezka Ostrožská Lhota–Hluk. Polahoda zde měla premiérové vystoupení, tentýž den hrála i na hřbitově. Shodou okolností je den 6.12. dnem narození otce zakladatele.

4. Základní složení - obsazení: (1. křídlovka - Jan Šimčík, starosta, 2. křídlovka - Antonín Bachan, městský policajt, Harmonika - Antonín Huráb, řidič multikáry, Melafon - Miroslav Jelének, člen rady města, Es trumpeta - František Kuchař, řidič obecního kopátka, Bas - František Rybníkář, místostarosta, Bicí - Vít Hráček, obecní zaměstnanec, stará se o provoz tvrže.

5. Otec zakladatel František Rybníkář se jmenoval demokraticky sám.

6. Každý člen hudby má jeden přidělený hlas rozhodující, pouze otec zakladatel má hlasů sedm.

7. Otec zakladatel ze své zakládající funkce a jako vlastník sedmi hlasů je doživotním členem Polahody. V případě vypadaných zubů, stařecké sešlosti, muzikantské demence a jiných (nedajbože, chorob) se automaticky stává členem čestným - nehrajícím.

8. Otec zakladatel má demokratické právo veta, vyhlašuje také stav nouze.

9. Všechny výjimky mohou být uděleny jen se svolením otce zakladatele.

Polahoda před památkovým domem v Hluku.

FOTO: RB

10. Veškeré kulturní akce a finanční záležitosti má právo dojednat pouze otec zakladatel.

11. Všichni muzikanti hrají bez not, veškerý bohatý repertoár musí mít v hlavě.

12. Mimo doprovodné sekce Polahody jsou ostatní povinni zpívat, pokud možno ve stejné stupnici, která se právě hraje.

13. Polahoda je dobrovolným sdružením amatérských muzikantů - mužů. Ženský element je nežádoucí - neladí a mudruje.

14. Každý muzikant Polahody může být hostem u jiné kapely pouze se svolením otce zakladatele.

15. Hostujícím členem Polahody může být i muzikant z jiné kapely, za předpokladu úspěšně vykonaných náročných přehrávek před minimálně pětičlennou porotou Polahody.

16. Výjimka pro hostující muzikanty se vztahuje na vítěze „Zlaté křídlovky“. Ten nemusí absolvovat přehrávky, ale v závěrečné fázi rozhoduje otec zakladatel.

17. Ve věci konzumace alkoholu se nestanoví žádné speciální ujednání. Pije se, co je, ale s rozumem!

18. Zkoušky hudby se konají dle počtu hudebních produkcí. Za zkoušku lze považovat i hru na pohřbu, mimo harmonikáře.

19. V případě významných kulturních a koncertních vystoupení se přizvou jako hosté na melodické klarinety (mezihry) klarinetisté nad 75 let, staří pánové Josef Křápek a Antonín Plaček.

20. Každý člen - muzikant Polahody se řídí ve svém muzikantském i osobním životě následujícími hesly:

„Já nic, já muzikant.“ - „Za málo peněz, málo muziky.“ - „Muzikanti, ti vždycky vyhrávají.“ - „Lepší kapela špatná než dobré zaměstnání.“

„Otec zakladatel“ František Rybníkář (vlevo) a starosta Hluku Jan Šimčík.

FOTO: RB

s námi se v moři odpadů neztratíte

KOVOŠROT
BAREVNÉ KOVY · HUTNÍ MATERIÁL
AUTOVRAKOVIŠTĚ · NEBEZPEČNÉ ODPADY
EKOLOGICKÉ PORADENSTVÍ · ♻️ SBĚRNÝ DVŮR
ELEKTROŠROT · UHLÍ A PALIVA
ZPRACOVÁNÍ PNEUMATIK
ZPRACOVÁNÍ ODPADOVÉHO DŘÍVÍ · EXKURZE

STARÉ MĚSTO · BRNĚNSKÁ 1372 · TEL.: 572 419 701 · 572 419 710
HODONÍN · VELKOMORAVSKÁ 26 · TEL.: 518 343 401 · MOB: 777 704 337
VESELÍ NAD MORAVOU · RUMUNSKÁ · TEL.: 518 322 384 · MOB: 775 704 375
STRAŽNICE · VESELSKÁ 746 · MOB: 777 704 323
UHERSKÝ BROD · VAZOVÁ 2143 · TEL: 572 634 671 · MOB: 724 418 502

Kapelníkův život s muzikou

Povídání s bývalým kapelníkem blatnické dechovky o jeho životě i historii blatnické muziky

Když jsem šla dělat rozhovor s bývalým blatnickým kapelníkem Josefem Vyskočilem, ani ve snu by mne nenapadlo, kam až sahá historie kapely a jakou slávu za první republiky zažila.

„Z vyprávění vím, že první dechovou hudbu v Blatnici založil v roce 1850 tehdejší nadučitel, který sem přišel. Jeho jméno si už ale nepamatuji. Byl tady i varhaníkem,“ zavzpomínal na dávnou dobu letos pětáosmdesátiletý Josef Vyskočil.

Podle jeho mínění neměla tato kapela valnou úroveň. Ta vzrostla až koncem devatenáctého století. Tehdy se do Blatnice přistěhoval varhaník Kašpar Černý.

Měl hudební vzdělání a v obci naučil hrát dvacet chlapů. Všichni se na vojně dostali do vojenské muziky. Pak ale začala první světová válka a původně čtyřletá povinná služba se vojákům protáhla na osm roků.

Po návratu domů se dalo dohromady čtyřicet muzikantů ze Vnorov, Starého Města, Valašských Klobouk a zhruba deset jich bylo také z Blatnice. Všichni společně vyrazili do Ameriky.

Muzikanti se po pár letech vypracovali a nakonec za velkou louží zůstali osm roků. Hráli v luna-parku v New Yorku a na zimu jezdili na Floridu, kde hrou těšili návštěvníky v zábavných centrech.

Hrálo se i za války

Tehdy zřejmě blatnická dechovka zažila největší slávu a věhlas. Už v té době to byli skuteční profesionálové. O zakázky neměli muzikanti nouzi ani po návratu domů, kdy se dali dohromady s kapelníkem Černým. Dříve se hrávalo na svatbách, pohřbech i zábavách. Nebyla televize, a tak se lidé scházeli a bavili sami. Později převzal po otci kapel-

nictví Matuš Černý, který stál v čele dechovky až do roku 1945. Potom si našel místo varhaníka v Luhačovicích, kam odešel i s rodinou.

Dechová hudba svou činnost v Blatnici nepřerušila ani za druhé světové války. „Jednou gestapo zorganizovalo krojovaný ples. Jinak jsme chodovali hrát hlavně do vinného sklepa k Bachanům. Je to ten sklep u sochy svatého

Muzikant Josef Vyskočil vedl blatnickou dechovku desítky let. A muzice jsou věrní i jeho vnuci.

FOTO: Lenka Fojtíková

Jana. Vešlo se tam až tři sta lidí. Hrával tam Jan Matuščík, František Vyskočil zvaný Zafarský, Trojanec, Antonín Kuřina, Jožka Sládek a já,“ zavzpomínal Josef Vyskočil.

Podle jeho vzpomínek se sklep zavřel a mohlo se vyhrávat, zpívat a tančit. Za války muzikanti hrávali i na kopci svatého Antonínka při poutích.

Nelehké období války má Josef Vyskočil v paměti dobře uchované.

Narodil se totiž v roce 1923, takže za okupace prožíval nejkrásnější roky svého života. Nejdříve se coby dospívající mladík učil čtyři roky hrát na klarinet. Jeho prvním učitelem byl právě Matuš Černý. „Na saxofon mě pak dva roky

učil starý kapelník Jan Vyskočil, kterému se říkalo Pošta. Ve dvaadvaceti letech mě muzikanti navedli, abych zkusil hrát na křídlovku. Naučil jsem se to docela rychle a hned jsem šel hrát na Boží Tělo. Do té doby jsem přitom uměl jen na klarinet a saxofon,“ vzpomíná.

Po válce šel na vojnu, kde se coby křídlovák dostal k vojenské muzice. V únoru nastoupil do

Žili jsme tam s manželkou od roku 1947. Dělal jsem tam provozního účetního a kromě toho byl varhaníkem i kapelníkem. Pobýli jsme tam ale jen devět let. Táhnás to domů na Slovácko.“

Když se vrátili do Blatnice, začal pracovat v UP závodech jako mzdový účetní. Stal se také kapelníkem blatnické dechovky a hrával na varhany v kostele.

„V padesátých letech bylo k účinkování mnohem více příležitostí. Plesy a zábavy mívaly všechny spolky, které dnes už ani neexistují. Nechyběli jsme ani při žádné církevní akci.“

Vnuci zdělili hudební geny

Dnes už pan Vyskočil nehraje, před čtyřmi lety měl mozkovou příhodu.

„Zkoušel jsem to, ale nebylo to dobré. Život s muzikou mi dal hodně přátelství. O sobotách a nedělích se pořád někde hrálo. Občas mne zavolaly na výpomoc i jiné muziky. Blatničané hrávali na nejrůznějších akcích v Kyjově, Brně i Olomouci. Měl jsem hodně známých, s nimiž jsem chodíval vypomáhat po okolí,“ vrací se ve vzpomínkách kapelník, který stál v čele blatnické dechovky až do konce sedmdesátých let.

Při vyprávění je vidět, že Josefu Vyskočilovi dělají největší radost vnuci. Zdělili totiž po dědečkově hudební vlohy a krácejí v jeho šlépějích.

Radek Vyskočil převzal před pár lety kapelníčenství v blatnické dechovce. Zdeněk Hanáček zase učí hru na klavír, varhany a keyboard v Základní škole ve Veselí nad Moravou, kde je učitelkou také vnučka Marcela, absolventka Janáčkovy akademie múzických umění v Brně.

A muzika v rodině žije i díky synovi Josefa Vyskočila Ladislavovi – ten hraje na klarinet a saxofon.

Lenka Fojtíková

„Nikdo dnes nemá čas!“

Jak se (ne) sešla v Kunovicích tamní královská družina

Do jízdy králů v Kunovicích zbývá jediný týden, ale atmosféra na schůzce kluků, kteří mají jet jako královská družina, je pořád napjatá. Nemálo kluků totiž chybí. A chyběli i před týdnem, kdy musela být kvůli tomu schůzka zrušena.

„Hoši, mně je to jedno! Já s klidem celou jízdu zruším! Já to udělám! Já to u-dě-lám! Je to blbé, že to říkám lidem, kteří tady jsou, ale já to u-dě-lám!!!“

Křik Milana Staška otřásá místností a nikdo nemá odvahu prohodit třeba jen jediné slovo.

Dirigent ze sedla koně

Vzteky Milana Staška je ale pochopitelný. Právě na něm jízda králů v Kunovicích už několik let stojí. Právě on dělá mnohé pro to, aby tato tradice v Kunovicích vydržela. Právě on dodnes sedí jako praporečník na koni a z jeho sedla samotnou jízdu „diriguje“. Úspěch či neúspěch jízdy králů 2008 bude spojován nejvíce s ním.

„Já to nechápu! Už mně dochází trpělivost! Udělal jsem pro to maximum a nechápu, proč se k tomu někteří tak staví! Řekněte mně to!!! Proč?!“ bouří nadále a z úst mu létají slova, z nichž je možné publikovat jen menší část.

Milan Stašek je „folklorista“ každým kouskem své bytosti, k lidové hudbě i tradicím ho vedli rodiče, hodně času strávil u koní, učil se hrát na housle, mnoho let tančil, v roce 1970 jel jako král jízdy králů a několikrát byl členem královské družiny.

Letos uvažoval, že už na koně nesedne, ale nakonec se ještě nechal přesvědčit.

„Dřív to bylo tak, že borci se sami sešli v hospodě U Hlaváčků nebo U Šimků, domluvili se a všechno si organizovali sami! Ale vy chcete, abysme vám ještě prali a škrobili košule!“ neustává ve svém monologu.

Do jízdy králů zbýval pouhý týden. „Dirigent“ jízdy Milan Stašek sedí rozladěný na zkušce, na kterou přišlo málo kluků. FOTO: RB

Mezitím přicházejí někteří kluci, ale pořád jich několik chybí. „Okamžitě volám Majíčkové, ať si s tím dělá, co chce! Já už na to nemám nervy! Já už toho mám plné zuby! Mně je to úplně jedno! Nikdo v dnešní době nemá čas! Nikdo! Volám Majíčkové, ať si s vama udělá zkoušku sama, ať si to s vama vyříká!“

Zasahuje místostarostka

Následuje bouchnutí dveří a přes okno je vidět, že Stašek má u ucha telefon. Za několik minut přijíždí Majíčková – tedy místostarostka Kunovic Mgr. Ivana Majíčková, která má jízdu na starosti a do jejíž propagace věnovala hodně energie i času.

„Tak co se, kluci, děje?“ jsou její první slova. Ženská přítomnost atmosféru postupně uklidňuje. „Milane, dej mně ten seznam, kdo tady je a není. My se, kluci, snažíme jízdu králů podporovat, aby tady tato tradice zůstala a věřím, že je to i pro vás nevšední zážitek,“ promlouvá ke klukům, ale Stašek ji razantně přerušuje. „Patrně ne! Oni by potřebovali všechno pod nos! Radši podme od toho! Klidně to můžeme udělat tak, že já pojedu s králem

a pázatama sám! To můžeme udělat! Mně je to jedno!“

„To, Milane, nemůžeme,“ uklidňuje ho. „Co nemůžeme? Můžeme!!!“ pokračuje ve výměně názorů Stašek. „Všechno už je rozjeté, plakáty vytištěné,“ navazuje místostarostka Majíčková.

Přichází zklidnění, Stašek nakonec začíná zkoušku, místostarostka se nabízí, že bude při zkoušce „hrát“ krále. A za chvíli je možné vidět další podobu Milana Staška.

S velkým úsilím se klukům věnuje, chvíli je mlčky sleduje, najednou rozmáchne ruce a začne jim předvádět, jakou sílu by měli dát

do nástupu na tančení i zpívání na „královském“ večeru. A to jim ukáže několikrát po sobě. A stejně důrazný je i při vysvětlování toho, jak by měli kluci na koni vyvolávat. „Né, abyste pořád po sobě opakovali: Táto děvčica sa na mě pěkně směje, určitě mně něco přispěje. Prosim vás, to né! Ta vyvolávka musí mít nějaký smysl, člověka musí oslovit tak, aby věděl, o co jde!“

Jízda králů žije!

Když zkouška končí, poprvé se usměje a nasadí už mírný tón. „Omlouvám se, ale už to ve mně bylo dlouho, ten přístup řady kluků mě hrozně rozčiluje, musel jsem se ze sebe dostat.“

Pozorovat a poslouchat Milana Staška je zážitek. Tady na zkušce i za týden na jízdě králů.

Vzhledem k těžkostem při přípravách jsem o to více zvědav, jak kunovská jízda králů dopadne. A jsem velmi rád, že můžu napsat pochvalná slova.

Kunovská jízda je nakonec působivá, sedět v sedle nedělá klukům potíže, jedou naplno a nechybí jim ani odvaha volat vyvolávky. Je vidět, že někteří už jízdu v minulosti jeli.

Odjíždím tedy s tímto pocitem – pohled na královskou družinu je silný, jede Kunovicemi důstojně a v čele na vše dohlíží ze sedla koně bouřlivák Stašek.

Kunovická jízda králů naštěstí ještě stále žije!

Radek Bartoníček

A tady už sedí na koni. Přes všechny potíže se nakonec jízda vydařila. Tradice žije! Otázka, jak dlouho. FOTO: Martin Sekanina

O lásce ke včelám

„Včela je zázrak, zázrak přírody,“ říká včelař František Nešpor z Ostrožské Nové Vsi a kolem sebe má několik svých žáků. O včelách mluví s velkým zaujetím. „Děcka, když vstanete, musíte první ustlat. A stejně tak včelíčky, když se narodí, musí po sobě uklidit,“ vyučuje pan Nešpor. Za chvíli se všichni zvednou, na hlavu nasadí kukly a jdou k nedalekému úlu. Je začátek června, včelí sezóna vrcholí a včely potřebují rozšířit úly o další nástavek, aby měly kam dávat „ukořistěný“ nektar – tedy, pro neznalce, sladkou šťávu z opylovávaných květů.

Možná mi namítnete, že jde o běžný obraz všedního dne. Nic zvláštního a pozoruhodného. Jenže – opak je pravdou. Najít skupinky dětí, které se učí například včelařit, je dnes opravdu spíše vyjímečné. Rapidně jich ubývá, stejně jako ubývá samotných včelařů.

Když potkáte Františka Nešpora z Ostrožské Nové Vsi, vsadím se s vámi o cokoliv, že brzy přijde řeč na včely. Pan Nešpor ale není jen tak obyčejný včelař, on je skutečná „rarita“ – to se ví, že v dobrém slova smyslu.

Získat mladé je těžké

Jeho mládežnická skupinka je vůbec největší v regionu, letos do ní chodilo osm žáků, z nichž dva vycházejí z základní školy.

„Ale už teď projevili zájem další, takže do nového školního roku by nás mělo být sedm,“ upozorňuje pan Nešpor, který je jedním z mála lidí věnujících se mladým včelařům.

Jen pro představu – v regionu je prakticky jediný, kroužků je naprosté minimum a tam, kde jsou, tak spíše jen formálně. Ne tak v Ostrožské Nové Vsi.

„Zájem mladých klesá, a klesá také jejich zájem o přírodu. Místo toho se jim nabízí zábava ve všech formách,“ postěžuje si.

Někdo byste možná namítli, že jeden žák není žádné velké číslo. Jenže – každý nový žák je obrovský úspěch. Navíc úspěch, o který je nutné hodně usilovat.

Pan Nešpor chodí vždy na začátku školního roku do školy a snaží se přitáhnout děti k péči o včely.

„Začnu tak, že udělám přednášku na škole. Když se přihlásí jeden

zájemce, je to úspěch. Opravdu je těžké děcka nalákat,“ říká, byť mu se to občas daří. Jak to dělá? „Asi to trochu umím. Přednáším poutavě, aby to děcka vtáhlo. Těší mě, že se to daří. Že navzdory mnoha lákadlům dokážu alespoň některé děti přitáhnout k přírodě.“

Široko daleko nenajdete včelaře, který by věnoval tolik času mladé generaci tak, jako Františke Nešpor z Ostrožské Nové Vsi. Jeho kroužek patří k největším v celém regionu.

FOTO: RB

Jeho svěřenci se mohou pochlubit také úspěchy v soutěžích. Například sedmák Marek Bedřich získal v oblastním kole včelařů 2. místo a postoupil do finále soutěže mladých včelařů Zlaté včely. Tam se mezi 33 dětmi z Česka a šesti z Rakouska umístil na 9. místě – všichni před ním ovšem byli žáci deváté třídy. „Baví mě to. Pomáhám včelám na zimu, dávám jim zásoby, aby neuhynuly. Bez nich bychom dlouho nepřežili,“ říká Marek s kuklou na tváři.

Další děti přikývají, včetně malého Honzy Miklíčka, který sice chodí

teprve do první třídy, ale už je členem včelařského kroužku. Popisovat aktivity Františka Nešpora znamená popisovat život muže, který dělá pro popularitu a rozvoj včelařství víc než kdokoliv jiný – samozřejmě za pomoci dalších lidí. Co vzpomenout dřív?

Naučná stezka i knížka

Třeba naučnou včelařskou cestu, krásný nápad. Táhne se podél cyklostezky mezi Kunovicemi a Ostrožskou Novou Vsí. Na několika místech dřevěné panely, kde se dozvíte mnohé o včelách. Celý jejich život ve zkratce, poutavě vyprávění, které vám dá pocítit, jak úžasná je příroda. Nebo knížka Františka Nešpora, která vyšla teprve před několika týdny a jmenuje se Včelí království. „Ze včelaření jsem se naučil přírodu znát a více ji milovat než z mnoha knih učených,“ zní motto celé

Pohled na část tabule, kterou najdete na unikátní včelařské stezce

knihy od Jana Amose Komenského. „Včely a včelaření se staly od jisté doby nedílnou součástí mého života a s postupně jsem stále více pronikal do zákonitostí tohoto tajemného společenství, byl jím fascinován a uchvácen – jeho nenápadností na straně jedné, na straně druhé nedozír-

nou prospěšností, z něhož může člověk čerpat poučení a inspiraci zároveň,“ vyznává se František Nešpor v knize.

Aktivít pana Nešpora je ještě víc. Hodně se snaží „funkcionářit“, je jednatelem základní organizace včelařů v Ostrožské Nové Vsi, pracuje také jako jednatel v okresním výboru. I tady za něj mluví výsledky.

Kromě toho je ale František Nešpor sám vášnivým včelařem, který ročně „natočí“ přes pět metrů medu. Ale to by bylo zase na samostatné povídání.

RB

Unikátní záznam Horňáckých slavností

Lidé můžou získat unikátní multimediální almanach, který poskytuje zatím nejucelenější pohled na přehlídku horňáckého folkloru

Obal a jednotlivé disky unikátního almanachu.

K ložskému 50. výročí Horňáckých slavností vydala obec Velká nad Veličkou multimediální almanach Horňácké slavnosti 1957 - 2007. Koncepce této publikace, zpracování archivních, fotografických a filmových materiálů a konečně i grafická úprava ležely v rukou akademického sochaře a velického primáše Miroslava Minkse. Ten při své práci využil zkušeností, které získal při zpracování multimediálního alba Zpívání a vyprávění z Kuželova, vydaného roku 2006. Velická publikace je ovšem mnohem bohatší a v koncepci důslednější.

Vzácné vzpomínky účastníků

Sama myšlenka sjednotit v jediném díle všechny dostupné prameny písemné, tištěné, fotografické, filmové a zvukové a doplnit je novými záznamy vzpomínkovými a svědeckými je fascinující.

Umožňují to pochopitelně moderní možnosti elektronické a digitální techniky, ale její využití takovýmto multimediálním způsobem není ani v dnešní době ještě zcela obvyklé.

Knižní část publikace obsahuje literární příspěvky, které lze členit do několika kategorií.

Důležité i nepostradatelné se mi zdají zásadní stati o Horňácku, jeho dějinách, jeho lidovém umění a folkloru a jeho působení přes hranice regionu, o lidové hudbě, o lidovém tanci, o dějinách slavností lidových písní a tanců v této oblasti a konečně o historii samotného festivalu od roku 1957.

Texty doplňují vzpomínky většinou přímých účastníků, důležité zejména pro jejich autentická svědectví, a rovněž vzpomínky a zážitky, které vyjadřují též hold kraji a jeho uměleckým projevům. Texty doprovázejí fotografie z dob minulých i ze současnosti. Důležitou faktografickou součástí publikace je přehled jednotlivých ročníků Horňáckých slavností.

Nevšední filmový záznam

Psané slovo tvoří ovšem jen část almanachu. Na první straně předsádky najdeme kompaktní disk obsahující výběr zvukových

záznamů ze zmíněných slavností, na straně druhé pak DVD s filmovými dokumenty z různých ročníků festivalu.

Miroslav Minks měl k dispozici jednak amatérské neozvučené filmové záběry (jejich autoři jsou uvedeni v tiráži), jednak rozhlasový záznam z prvního ročníku festivalu. Podařil se mu experiment - podložit němé záběry originálním zvukem. Vznikla tak neuvěřitelně působivá autentická filmová reportáž raných Horňáckých slavností. Tam, kde původní zvuk chybí, zní části ze Slovácké suity Vítězslava Nováka.

Dále se zachovaly filmové dokumenty z let 1958 - 1964 různého rozsahu, ovšem bez zvukového záznamu. Na DVD jsou tyto záběry podloženy Janáčkovými klavírními skladbami z cyklu Po zarostlém chodníčku. Roky 1966 a 1969 zastupují barevné snímky, z let 1987 až 2006 jsou to už barevné i zvukové záběry tvořící jistě jen výběr z většího množství reportáží. To všechno je důležitým archivním materiálem. Pokud se tak dosud nestalo, měli by pamětníci záznamy opatřit popisy - co se tancuje, zpívá, hraje a kdo to prezentuje. Za několik let bude už pozdě.

Plakáty, brožurky, fotky

Na předposlední stránce desek je zasunuta CD ROM, na níž můžeme sledovat dokumentaci jednotlivých ročníků Horňáckých slavností v plakátech, brožurách a fotografiích.

Kromě toho zde najdeme významné osobnosti Horňácka, které se zasloužily o festival - kliknutím se lze dostat k fotografiím, vyprávěním, vzpomínkám i videozáznamům živých rozhovorů z poslední doby, jež Minks natočil speciálně pro tento almanach.

Čtenář, posluchač a divák dostává do rukou dokument podávající mu

Zákulisí Horňáckých slavností 1982

FOTO: archiv

v mnoha vrstvách a mediích komplexní informaci o historii festivalu, o lidech, kteří jej tvořili nebo se ho účastnili, o dějinách i charakteristice regionu.

Využití a spojení vymožeností současné digitální techniky je nejen nové, vynalézavé, je rovněž příkladné a otevírá nepoznané cesty.

V tom přesahuje význam loni vydané publikace úkol historického dokumentu: zdůrazněním - možná mnohdy též objevením - souvislostí a účelným využitím multimediality má i smysl koncepční.

Z uvedeného hlediska může být dílo s názvem Horňácké slavnosti 1957 - 2007 podnětem a inspirací pro další výzkumy a sledování dosud nepovšimnutých souvislostí.

Petr Spielmann

Vyhráli jsme už při volbách v roce 2006

Rozhovor se starostou Veselí nad Moravou RNDr. Jaroslavem Hanákem, který získal zpět ztracené křeslo

I když se náš časopis nevěnuje komunální politice, v případě Veselí je nezbytné udělat výjimku. Vždyť právě na tamní radnici se podařilo dřívějšímu starostovi RNDr. Jaroslavu Hanákovi (ČSSD) uprostřed volebního období dostat do čele města poté, co zastupitelstvo odvolalo bývalého starostu Martina Bedravu (KDU-ČSL). A náš časopis se snaží s odstupem a nezávisle tento stav mapovat.

čtyři roky. Jaké to podle vás byly pro Veselí roky?

Když jsme vedli Veselí v roce 2002 až 2006, tak jsme se prezentovali řadou věcí. Byly to především investičně potřebné věci, vložili jsme peníze například do školských objektů, byli jsme po dlouhé době radnice, která postavila bytovku s jednačtyřiceti byty, těch akcí byla spousta. Na Hutníku je například nové hřiště, které patří házenkářkám. A také jsme opravili zchátralé autobu-

že když potřebuji peníze, tak ne že bych je šetřil léta, ale patřičný objem peněz беру z bank, kde jsou nachystány pro to, aby byly využity. Teď se můžeme jen bavit, jestli to bylo potřeba nebo nebylo potřeba udělat zamýšlenou investiční akci. Jsou města, která si půjčují od Evropské banky pro obnovu a rozvoj, a tam je minimální částka 500 milionů korun. Veselí má dluh trvale, stejně jako jiná města.

děti vytvořit co nejlepší podmínky, a nepovažují za správné, že město se této odpovědnosti zbavilo a zřizovatelem škol se stalo olomoucké arcibiskupství. Takové šetření je zvláštní.

Jak to tedy bude dál s církevní školou?

Jednali jsme, protože jsme v žádném případě nechtěli platit ve škole nějaké energie, které domluvilo minulé vedení. Podepsali jsme s Arcibiskupstvím olomouckým dodatek ke smlouvě z listopadu 2007. Dodatkem číslo 1 byl zrušen závazek města platit energie v objektech škol. Na dobu trvání pěti pak byla podepsána smlouva o výpůjčce objektů škol v parku Petra Bezruče a v Zarázicích a movitých věcí, které jsou v těchto objektech pro výuku. Od 1. července 2008 do 30. června 2013 bude tedy výchova žáků na těchto objektech plně v režii církevní základní školy.

A pokud jde o změnu systému městských služeb?

Nám se postup bývalého vedení jednoznačně nelíbil. To, že vedení chtělo vytvořit jednu akciovou společnost, to byla jasná snaha, aby společnost byla nahrána někde jinde. Já jsem upozorňoval, že jsme městu jednu akciovou společnost už „prošustrovalo“, tehdy to byla akciovka kolem vešelského zámku. Proto jsme tomu chtěli tentokrát zabránit.

Veselí chybí centrum

Pojďme od konkrétních problémů k obecnějším otázkám. Čím to je, že Veselí působí na řadu lidí jakoby nehostinně, nepohodlně, až moc „dopravně“?

V některých místech Veselí skutečně vypadá nehostinně, zejména centrum je nepěkné, okolí kulturního domu je vlastně surový terén. Tam nás ještě čeká hodně práce. Když říkám nehostinně,

Kritika ano, ale musí být věcná. Staronový, sociálně demokratický, starosta Veselí nad Moravou. FOTO: RB

Pane starosto, chtěl bych se ještě vrátit k nedávné změně na radnici. Proč jste se rozhodli tehdejší vedení odvolat?

Bývalé vedení se nebylo schopné dohodnout na dalším vládnutí. Takže jsme to byli samozřejmě my, kteří jsme využili prostor pro dohodu a komunikaci tak, že jsme se v podstatě na radnici vrátili. Já s nadsázkou říkám, že my jsme to naše volební vítězství v roce 2006 – protože jako koalice jsme získali jedenáct mandátů – vlastně realizovali až nyní, po roce a půl.

Město jste vedli už předcházející

sově nádraží. Myslím, že jsme pro život města zajistili spoustu pěkných věcí, jejich seznam je předlouhý. Byl jsem rád, když jsem se potkával s lidmi, kteří říkali: „Veselí je pěkné město, líbilo se nám tady.“

Dluhy mají i jiná města

Kritici vám ale vyčítají, že město se údajně příliš zadlužilo...

Situace měst velikosti Veselí je taková, že zásadní investice není možné financovat pouze z rozpočtu. V rámci ekonomiky je to v jakémkoliv podnikání tak,

Vaši předchůdci se zaměřili na úspory a tvrdili, že chtějí ušetřit například při financování škol nebo při financování městských organizací. Nevím, jak dobře to dělali, ale ten záměr mi přišel rozumný.

Já vám řeknu jednu věc. Pokud vy byste měl nějaký podnikatelský subjekt a chtěl byste dosáhnout zisku, tak byste to udělal tak, že byste dal někomu, kdo by měl zisk a vy o něco menší náklady? Jestliže je město za něco odpovědné, tak by se této odpovědnosti nemělo zbavovat. My jsme se vždycky snažili pro

myslím tím to, že potřebujeme hodně peněz, abychom mohli náměstí i další místa posunout dál. Ale pracujeme na tom.

Proč má podle vás Veselí pověst takového – možná až netypického - slováckého městečka?

Veselí je v nevýhodě, že z malého šestitisícového města se udělalo v minulosti dvanáctitisícové město a řada lidí se nastěhovala do paneláků. Veselí má navíc velkou nevýhodu, že oproti některým jiným městům nemá historické centrum. To je velká nevýhoda, snažíme se takové centrum dotvořit v současnosti. Postupně by takové centrum mělo vzniknout z Náměstí Míru, které se stane uzavřeným celkem bez aut.

A jak budete řešit například situaci s parkováním aut? Na rozdíl od řady jiných měst, tady můžou lidé parkovat téměř kdekoliv a navíc dokonce zdarma.

Pokud jde o parkování, naši snahou samozřejmě je, aby auta byla jen na vyhrazených místech. Je to ale závislé od toho, abychom vybudovali centrální parkoviště, v návaznosti na sídliště Chaloupek. To ale závisí zase od toho, abychom nejdříve dořešili rekonstrukci křižovatek uprostřed města a mohli pozemky kolem Chaloupek účelně využít.

Opozice publikovat může, ale...

Zeptám se ještě na informování občanů. Mám pocit, že tak jako bývalé vedení nedávalo velkým prostor vám, tak teď v tom pokračujete vy, když nedáváte takový prostor opozici. Jaký prostor by měla mít například ve Veselských listech opozice?

Nechci ovlivňovat, co si myslíte, ale váš názor je vyloženě tendenční. Tím jenom podtrhujete to, že patříte k dnešní opozici.

Pane starosto, určitě nepatříte k dnešní opozici, ale ani k vaší koalici. Snažím se klást otázky, o kterých si myslím, že

zajímají i občany. Nebudete tedy „filtrvat“ názory opozice v městských médiích?

Já jsem příznivec toho, aby se v městských médiích objevovaly věcné informace. Každopádně kvalita každého média je zejména dána těmi, kteří se nazývají novináři. Snažíme se dělat například Veselské listy nově, já jsem se vždy snažil lidi vtáhnout do života, a zároveň jsem se snažil informovat o tom, co můžou očekávat, že se bude ve městě dělat. Rád bych tady také připomněl we-

Když jsem dělal rozhovor se starostou...

Rád bych vám, vážení čtenáři, přiblížil osobu veselského starosty, ale přiznám se, že je to poněkud složitě. I kdybych použil jen jediného slova proti němu, jsem si jistý, že se ozve, protože je přesvědčený, že patří k jeho „nepřátelům“, kteří ještě nedávno na radnici vládli. Možná si za to ale můžu sám. V minulém čísle jsem si totiž spletl politickou příslušnost starostova stranického kolegy ing. Josefa Bouly (přičítal jsem ho ke KSČM), za což se mu i nyní takto omlouvám - jenže starosta je skálopevně přesvědčený, že jsem tak učinil úmyslně, abych je poškodil. Nic nepomohlo vysvětlování, že mě tato chyba nesmírně mrzí, že jsem nejvíc ublížil sobě, protože jsem tak před čtenáři poškodil důvěryhodnost textů, které jsem k Veselí psal. Jak tedy působí starosta? Evidentně nejlépe se cítí, když může dlouze mluvit o své práci pro město, o projektech, které ve Veselí udělal a které má ještě v plánu. V takových chvílích dokáže být docela příjemným společníkem, je vidět, že ho takové téma baví. Ovšem běda, když dostane otázku, která se mu nelíbí, když má odpovědět na dotaz, který je jen trošičku ostrější či zvidavější. Jeho nálada se obratem mění, během vteřiny dokáže přejít do ostrého útoku a vy jste rádi, že s ním v takové atmosféře nemusíte na úřadě dlouho sedět. Samozřejmě ale musíte počítat s tím, že v té chvíli jste nadobro zařazení do kategorie jeho nepřátel. Mluvit o nezávislosti novináře nemá smysl.

bovou prezentaci města, kde se mi nelíbí, že na stránky lze psát prakticky anonymně jakékoliv sdělení. Přemýšlím o tom, co si řekne slušný občan, když si tam přečte tolik neslušných názorů a anonymních obvinění.

To znamená, že tuto možnost zrušíte?

Přemýšlím, jakým způsobem na to reagovat. Vždycky jsem se snažil, aby se veškeré věci ubíraly transparentně. Já se budu snažit, aby měl kdokoli kdykoliv možnost říkat své názory, ale ne anonymně. Tedy možnost psát

na stránky anonymně je potřeba zrušit.

Také nejsem příznivec anonymního psaní. Vráťím se ale ještě k Veselským listům. Zajímalo by mě, jestli bude mít možnost „opozice“ psát do těchto listů své názory.

Já se považuji za pragmatika a jsem pro to, aby přístup politiků byl věcný. Pokud bude jejich přístup věcný, nikdo jim v publikování názorů nebude bránit.

Jenže problém bude možná

v tom, co je věcný přístup a kdo to bude posuzovat. Na to jsou vždycky odlišné názory podle toho, kdo v jakém politickém tričku vystupuje.

Já tím chci naznačit, že mně jde vždy o věcnost. Pokud budou chtít sdělovat nějaké politické názory a tvrdit obecně, že jsou nejlepší, tak si budou muset najít jinou formu sdělování občanům než městská média.

Nikdo se s námi nechtěl bavit

Rád bych se ještě zeptal na

osobní vztahy mezi lidmi z koalice a opozice. Mám pocit, že ty vztahy jsou dlouhodobě nedobré a navíc je v nich hodně emocí. Vidíte nějakou šanci na zlepšení, zkusíte v tom něco udělat vy sám?

Já jsem sociální demokrat od roku 1990, od té doby jsme i v zastupitelstvu. A pamatuji si doby, kdy tady dominovala ODS nebo KDU-ČSL, zatímco nám nikdo nedával prostor. A i když jsme začínali být silní, nikdo se s námi nechtěl bavit. Nabízeli jsme i jednoho svého zástupce do rady města, ale byli jsme odmítnuti. Ze všeho nejdříve oni nerespektovali nás, nebrali na vědomí, že kromě nich jsou tady další silné politické subjekty.

A není čas na změnu této atmosféry, třeba v zájmu řešení městských problémů?

Život má svůj vývoj, co bude dál se nedá odhadovat. Obecně si myslím, že situace se zlepší až vyřešíme některé zásadní městské problémy, potom bude možná atmosféra klidnější.

Nemáte někdy v podvědomí strach, že ti, kteří opustili koalici a přidali se k vám, se jednou obrátí proti vám?

Takové otázky jsou nesmyslné. Na takové otázky nemá smysl odpovídat. Obavy má komunální politik jenom z toho, že se nepovede z jakýchkoli příčin zrealizovat dohodnutý záměr.

To znamená, že by vás taková situace nezaskočila?

Já jsem byl jenom zaskočený vývojem po volbách v roce 2006. Naše koalice, která vedla Veselí v letech 2002 až 2006, volby vyhrála a dle mě měla ve vedení pokračovat. Nebylo tomu tak, tím jsem byl překvapený a zaskočený, protože jsem si myslel, že navážeme na naše úspěchy. Samozřejmě na politické scéně se může stát cokoliv, ale pokud se tak děje podle demokratických pravidel, tak je to v pořádku.

Děkuji vám za rozhovor.

Radek Bartoníček

Setkání na břehu jezera

Úspěšný kanoistický oddíl marně hledá zájemce o náročný sport

„Schovejte ty lodě, okamžitě je schovejte!“ křičí na dvě asi patnáctileté dívky správce loděnice v Ostrožské Nové Vsi Ludvík Ondračka. Děvčatům se to moc nezamlouvá, ale nezbyvá jim nic jiného než poslechnout. „To by se jim líbilo, jenom si tak rekreačně zajezdit, a když mají poctivě trénovat, tak je tady nikdo nevidí,“ brblá na jejich adresu.

„Kanoistika je dřina a dnešní děcka už nejsou ochotné na sobě tak tvrdě pracovat,“ stěžuje si Ludvík Ondračka. FOTO: RB

V náladě Ludvíka Ondračky se odráží celková nálada veleúspěšného novoveského kanoistického oddílu. Jeho členové by rádi navázali na dřívější úspěchy, ovšem bude to nesmírně těžké - chybí jim totiž noví, mladí zájemci. Náročný sport v dnešní době moc neláká.

Pokud přitom budete hledat na celém Slovácku úspěšné sporty s celostátním dosahem, nesmíte na kanoisty z novoveských štěrkopísků zapomenout. Nesmíte!

Za roky své existence odtud vyšlo

mnoho úspěšných sportovců, kteří to dotáhli do reprezentace a někteří až ke světovým medailím. Jenže to je především minulost, mládí není co bývalo, zájemců o náročnou kanoistiku rapidně ubývá.

Legenda místní kanoistiky

O tom všem může pan Ondračka vyprávět příběhy, a ze všeho nejvíce příběhy obrovské dřiny.

Vždyť na břehu jezera je úplně od začátku, stejně jako stará dřevěná hala, ve které teď sedí ve své místnosti, která připomíná ze všeho nejvíce dílnu.

Ludvík Ondračka je bez nadsázky žijící legenda místní kanoistiky, jeden z prvních členů kanoistického oddílu v Ostrožské Nové Vsi. Přes dvacet let dělal šéfa novoveským vodákům a dobře si pamatuje i vznik oddílu. Na začátku padesátých

let v Ostrožské Nové Vsi začala těžba štěrkopísku, při které vznikla první jezera.

„Předseda krajské sekce kanoistiky v tehdejší Gottwaldově potřeboval rozšířit členskou základnu na Moravě,“ vrací se k začátkům. „Dal se dohromady se Staňů Koutným a Karlem Pojezným a v roce 1957 tady vlastně vznikla kanoistika, oni byli první členové. Pamatuji si, že první tři lodě nám půjčili z Kroměříže. Já jsem přišel o chvíli později asi v osmnácti letech,“ vzpomíná.

Kdysi tady bylo i šedesát sportujících dětí

Ať mluví pan Ondračka o čemkoliv, stejně nakonec vždycky skončí u dnešního nezájmu mladých. Je vidět, jak ho právě toto štve.

„Kanoistika je dřina a dnešní děcka už nejsou ochotné na sobě tak tvrdě pracovat,“ povzdechne si a mluví o tom, jak například v sedmdesátých letech jezdili na závody. „Zdaleka nestačil autobus. Tehdy to byly zlaté časy kanoistiky u nás. Na závody chtělo až šedesát dětí. Museli jsme je posílat domů. Nebyl si dvakrát na tréninku - nepojedeš, nebo pojedeš příště. Dneska? To se v klidu vejde do devítimístného mikrobuse,“ povídá.

Přitom podle pohledu na celý areál byste očekávali naprosto opačný zájem. Vždyť kanoisté, kteří tady sportovali dříve, měli k dispozici jen nejnужnější vybavení, nikde se moc netopilo, zpocené oblečení bylo věčně mokré a o nějakém pohodlí nemohla být řeč. Dnes tady stojí nové budovy s moderním vybavením, o mnohé se postarali právě dlouholetí členové, což nynějším členům už přijde jako samozřejmost.

Chodbou zní velmi hlasitě hudba, pustila si ji děcka, která se před chvílí vrátila z tréninku dračích

Pan Ondračka je žijící legendou novoveské kanoistiky. Sem k vodě přišel v padesátých letech a od té doby je tady prakticky každý den. FOTO: RB

„Dřív nás trénovalo víc, většina ale postupně odpadla a zůstali jsme vlastně jenom my dva,“ říká Monika Machová. S bratem Martinem dvě největší naděje místní kanoistiky. FOTO: RB

lodí. „Mohly byste to ztišit?“ obrací se na ně pan Ondračka, odpoví mu je neochotné ztišení muziky.

Nebýt právě posádky dračí lodí, byl by na jezeře téměř klid. Před chvílí ještě dvacítk lidí v rytmu bubnů pravidelně pádlovala, teď rozjařeně běhají po břehu.

Na Ludvíku Ondračkovi i manažeru novoveských kanoistů Vítu Pjajčíkovi, který se k nám přidává, je vidět, že dračí lodě nepovažují za sport, v němž existuje dřina a odříkání.

„Je to dneska velká móda. My jsme z toho ze začátku moc nadšení nebyli, ale na druhou stranu to zase přitáhne k vodě určitou skupinu lidí, kteří mají děti a možná se některé z nich chytne i u kanoistiky,“ říká Ondračka.

„My jako kanoistka jsme olympijský sport. Toto je spíš pro lidi takový relax. Sice se také závodí, ale výsledky nejsou pro posádku na prvním místě. Musím ale říct, že spousta mladých holek i z okolí chodí na tréninky dračí lodě pravidelně a baví je to,“ dodává devětatřicetiletý Pjajčík.

Největší naděje - mladí sourozenci Machovi

„Skutečnými“ zástupci novoveské kanoistiky jsou nyní především sourozenci Machovi.

Mladá dvojice získává jedno výborné umístění za druhým a patří mezi velké české talenty. Už v současnosti je možné číst, zatím hlavně v okresním tisku, titulky, oznamující jejich úspěchy. I dnes při naší návštěvě vidíme, jak se „kloužou“ se svými loděmi po hladině, nejdříve v poklidném tempu, kdy si spolu vyprávějí, až po rychlou jízdu. Končí až ve chvíli, kdy se zapadající slunce odráží na hladině. Čekáme, až vytáhnou a dávané se s nimi do řeči.

Oba se zastavují, ochotně se dávají do řeči a podle odpovědí je cítit, jak touží po dalších zlepšování.

Monika Machová mluví na šestnáctiletou holku s velkým přehledem. „Je to velká dřina, ale když přijedete na závody a jste úspěšní, tak je to super pocit a máte další motivaci. Lidi ale bohužel tolik kanoistika nezažívá, nikdy nebude tak atraktivní jako fotbal,“ podotýká.

Ke kanoistice přivedli sourozence rodiče, Monika začínala už v první třídě, ale systematicky a naplno jezdí přibližně tři roky. „Dřív nás trénovalo víc, všichni ale postupně odpadli a zůstali jsme vlastně jenom my dva,“ říká Monika.

Bratr Martin spíš naslouchá, ale se sestrou souhlasí. „Těžko se o tom mluví, je to opravdu tvrdý

sport, ale když vyhraje nějaký závod, je to paráda. To si musíte prožít,“ loučí se Martin, který například loni nenašel ve své kategorii v Čechách přemožitele.

Dřív bylo takových sourozenců Machových několik, teď zůstali především oni dva. „Jsou tu denně a obětují tomu sportu opravdu všechno,“ vypráví uznale Ludvík Ondračka. A popisuje, jak při cestách autem na závody slyší sourozence mluvit jen o kanoistice. „Nejdůležitější je, že hlavně oni sami chtějí uspět,“ dodává Pjajčík.

Sám je bývalým kanoistou, jinak

učí v sousední Ostrožské Lhotě, člověk, který dělá pro sportování dětí velmi mnoho. Ve Lhotě vede tělocvik, pořádá pro žáky velké množství sportovních aktivit, pečlivě vede internetové stránky o sportování ve škole i stránky o novoveské kanoistice www.onv-canoe.cz. A k tomuto sportu vede také svého syna. Rád by, aby se kolem jezera točilo víc dětí, ale zatím se to nedaří.

„Každý rok voláme děti z okolních škol, aby si přišly zajezdit. Oni přijdou, líbí se jim to, ale když zjistí, že to není jenom nějaký kroužek, ale hlavně tvrdý trénink, tak je to postupně přestane bavit,“ vysvětluje. Podle něj je velmi důležitý přístup rodičů, ale z jeho slov i gest je vidět, že o jejich aktivitě si nedělá vůbec žádné iluze. „Škoda slov,“ podotkne pouze.

Slunce už zapadlo, hladina jezera je tichá, také většina děcek odešla, sourozenci Machovi sedají na kola a všichni opouštějí novoveské jezera, čeká nás cesta do vesnice. Zůstává jen rybař na vozičku, který sem chodí po domluvě s panem Ondračkou chytat ryby.

Už zítra ráno bude čekat osamocený areál na další zájemce. Třeba některé naláká trvalá výzva na internetových stránkách kanoistického oddílu: „Stále hledáme nové zájemce o pádlování.“

**Stanislav Dufka,
Radek Bartoníček**

Vít Pjajčík, učitel tělocviku, trenér i manažer místní kanoistiky. Pro tento sport dělá opravdu hodně. FOTO: RB

Lipovjané slavili 650 let

650. výročí své obce slavili první červencový víkend Lipovjané. Třídenní bohaté oslavy, kterých se zúčastnil snad každý, kdo tady žije, ukázaly, že Lipovjané se dokáží sami výborně bavit. K oslavám se vrátíme v příštím čísle, protože zajímavých věcí tady stálo za pozornost několik. Ať už páteční program k výročí souboru Lipovjan, požeňnáni a otevření školy, projížďka hasičských vozidel, až po krásný průvod krojovanými. Není divu, že starosta Ladislav Franta v následném poděkování za přípravu a průběh slavností děkoval mnoha místním lidem.

FOTO: Antonín Vrba

Aktivní Horňácko: projekty na rozvoj regionu

Na začátku bychom mohli prohlásit: Díky za každý upřímný projekt, který se skutečně snaží pomoci tak krásnému kraji jako je Horňácko.

V posledních měsících se mezi takovými nadějnými projekty začíná rýsovat projekt Občanského sdružení s názvem Aktivní Horňácko.

„Chceme Horňácku pomoci rozvíjet především aktivity ve sportu, rekreaci, životním prostředí a práci s mládeží,“ říká Jan Stindl. „Považuji Horňácko za krásný a nepoznaný kraj a věřím, že svými projekty zdejšímu kraji pomůžeme, rádi bychom tamní život více rozhýbali,“ přidává se Radim Matyáš.

Právě tyto muži stojí za Aktivním Horňáckem a zároveň jsou kamarády, kteří běhají za Slovácký běžecký klub Kyjov.

Právě pod značkou Aktivní Horňácko by měla předcházející slova nabývat praktické podoby, která by měla být vidět na různých místech Horňácka.

Prvním viditelným počinem byla

květnová akce – závod o Malansků trnku, kdy v rámci seriálu Grand Prix soutěžili vytrvalci z Hodonínska a slovenské Skalice. Podle ohlasů počín velmi dobrý, závodu v Malé Vrbce se účastnilo mnoho běžců, včetně mládeže.

Proč o Malansků trnku? Pro neznané (mezi které se počítám také) je tady vysvětlení: Malané se říká lidem, žijícím v Malé Vrbce.

„Byla to pro nás srdeční záležitost, jako běžci jsme byli přesvědčeni, že právě taková akce by byla pro začátek našich aktivit dobrá,“ vysvětluje Radim Matyáš a dodává, že příští rok budou určitě v závodu pokračovat.

Další projekty by neměly dát na sebe dlouho čekat. V zákulisí už vznikají, ty neaktuálnější se týkají Nové Lhoty.

Jeden projekt by měl přinést vznik příhraničních sportovní-kulturních areálů.

„Chtěli bychom, aby na některých místech obou stran hranice vyrostly místa, kde by lidé mohli

chodit za sportem i zábavou. Tato místa na Horňácku chybí,“ tvrdí Jan Stindl.

Další projekt, nazvaný „Na běžkách, na kole i pěšky – poznejme se sousedé“, je zaměřen na rozvoj běžeckého lyžování. Bude se týkat údržby běžeckých tras. Ve fázi příprav je také nápad na novou cyklostezku. Konkrétně by cesta vedla z Velké nad Veličkou do Kuželova, odtud po zelené

turistické značce ke Třem kameňům a poté odbočkou buď na Moravu do Hrubé Vrbky nebo na Slovensko do Vrbovců.

Tolik tedy plány, uvidíme, co z toho se Aktivnímu Horňácku podaří. Každopádně Horňácko určitě čekají v příštích letech proměny, kdoví, jak budete vypadat za deset či dvacet let. Nechme se tedy překvapit...

RB

Aktivní Horňácko přineslo do Malé Vrbky závod o Malansků trnku. FOTO: Stanislav Srubjan

Příběhy zašlých fotografií

Publikujeme snímky a příběhy, které nám posílají naši čtenáři. Těšíme se na další fotografie.

Už podruhé publikujeme staré fotografie s krátkými příběhy těch, kteří jsou na nich zachyceni. Jsme přesvědčeni, že právě kombinace těchto obrázků a slov vytváří neobyčejné svědectví o životě a lidech, kteří žili před námi - v našem případě chceme psát především o našich předcích z první poloviny minulého století. Velmi vám děkujeme za vaše psaní a těšíme se na další. Prosím, neváhejte, ozvěte se na mail radekbaronicek@klikni.cz

Povídání o mém laskavém dědečkovi

Můj dědeček Cyril Joch se narodil už hodně dávno, a to roku 1895, tedy na konci 19. století. A já, jeho nejmladší vnučka, jsem se narodila, kdy jemu bylo už 76 let. Přesto jsme spolu pár krásných let, plných vzájemného porozumění, ještě stačili prožít.

Dědečkův otec Josef Joch pracoval na svém velkém hospodářství a maminka Ludmila Jochová se starala o osm dětí, z nichž můj děda Cyril byl nejstarší, dále měl tři bratry (Jana, Aloise, Františka) a čtyři sestry (Anežku, Marii, Ludmilu a Kateřinu). Dospívající Cyril se jako jediný z bratrů nevyučil řemeslu, což udělal rodičům na truc, a pak dlouhá léta pracoval v Abrahámově cihelně v Kunovicích. Rodiče z něj ale chtěli mít faráře, protože se velmi dobře učil. Jenže mladý Cyril plánoval založit rodinu a chodit na katolické gymnázium odmítl. Tak tedy nestudoval duchovní knihy, ale četl všechny možné jiné, které mu přišly pod ruku.

Když dosáhl dědeček dospělosti, musel odejít do války. Narukoval spolu se svým otcem a bratrem do 1. světové války na italskou frontu, kde bojoval na Piavě. Zde ho nepřátelská vojska ranila do nohy a pak byl následně léčen v lazaretu. Ale domů se všichni tři chlapi Jochovi, těžce zkoušení útrapami 1. světové války, vrátili až po jejím skončení. Svě zážitky pak dědeček léta vyprávěl jak rodině, tak svým známým. Všichni ho vždy rádi poslouchali, protože dědeček měl kouzlo vypravěče, i když často znali příběhy už nazpaměť. Ve 30. letech, v dobách krize Československa, odjel děda pracovat do Francie.

To už byl ženatý s mojí babičkou Marií (rozenou Glácovou) a měli spolu nejprve tři děti (Františka, Annu a Josefa). Ale když jim nejmladší třetí dítě, sedmnáctiletý Josef, zemřel na zápal mozkových blan, narodilo se padesátiletému otci čtvrté dítě, moje mamka Marie (dnes Kunovjánková). Nejstaršímu synu Františkovi bylo v té době 23 let a dceři Anně 16 let – dodnes ještě všichni žijí, nejstaršímu Františkovi je 84 let. A když měla nejmladší Mařenka teprve devět let, zemřela jí maminka na těžkou srdeční vadu. Dědeček tedy ovdověl ve svých 60 letech. Do svých 70 let stále pracoval v cihelně a chodíval pomáhat i na pole v době sezónních prací.

Když začal užívat zasloužilého odpočinku, hrával o desetníky se svými sousedy karty Taroky, stále četl knihy a rád poslouchal rádio. Jinak byl velmi skromným a hodným člověkem. Zemřel náhle ve spánku ve svých nedožitých 84 letech, v našem domě, kde všechny členy rodiny obdarovával svojí nesmírnou dobrotou. Už se ale nedožil mého prvního vysvědčení ze základní školy, na které se tolik těšil. Když jsem byla malá holka, dědeček mým rodičům o mně říkával: „To máte poklad!“ - a v jeho slovech bylo cítit, kolik lásky v sobě měl.

Martina Hanusová, Ostrožská Nová Ves

Uprostřed pan Cyril Joch s roční Martinou Hanusovou, autorkou tohoto psaní o svém dědečkovi. Vlevo je na archivní fotce Jan Joch, dědečkův bratr, napravo Josef Joch, dědečkův otec.

FOTO: Rodinný archiv

Bojujeme o další evropské peníze

Mikroregion Ostrožsko, Blatnice pod Sv. Antonínkem, Hluk a Ostrožská Nová Ves předložily (ve spolupráci se slovenskými partnery) projekty, na které by rádi získaly evropské peníze v rámci operačního programu Přeshraniční spolupráce Česko-Slovensko. Podívejte se, o jaké projekty jde.

Mikroregion Ostrožsko

Největším ze čtyř předkládaných projektů je projekt s návrhem na vznik internetového portálu Turistika bez hranic. Na něm by zájemci našli veškeré „turistické“ informace o našem okolí a také okolí čtyř slovenských obcí – Trenčianské Teplice, Trenčianská Teplá, Omšeň a Dolná Poruba, které vystupují pod společnou hlavičkou Mikroregion Teplička.

Nezůstalo by ovšem „jen“ u internetového portálu. Další věci by byly orientační plány obcí a měst včetně turistického katalogu, v němž by zájemci našli veškeré služby cestovního ruchu. Snahou mikroregionu je také zvýšit informovanost o kulturním dění na obou stranách hranice a zvýšit i celkově cestovní ruch. „Potenciální turisté nemají možnost získat ucelené informace, které by je přilákaly do regionu. Důsledkem je nízká návštěvnost a slabá informovanost o nabídce služeb a aktivit,“ pokračuje znění projektu. Mikroregion chce podpořit například také lázeňství, které má své silné zázemí jak u nás, tak na slovenské straně.

Nyní tedy nezbyvá než čekat, zda tyto náměty uspějí. „Pokud bude spolupráce fungovat a turistický portál přispěje k větší vzájemné návštěvnosti obou regionů, ukáže se, že portál funguje a třeba se budou chtít připojit další místa v regionu,“ podotýká manažerka Mikroregionu Ostrožsko Jana Bujáková.

Blatnice pod Sv. Antonínkem

Tomuto projektu pomohla pořádná náhoda, lépe řečeno vojna. Starostové obou partnerských obcí – Blatnice pod Sv. Antonínkem a Vrádiště – se totiž znají právě z vojny. A z této známosti vznikl nakonec projekt, který by pomohl oběma obcím.

Jeho název: Návrat k vinařským a kulturním tradicím Vrádiště a Blatnice. Výdaje: Na blatnické straně přes 16 milionů korun.

Pokud jde o Blatnici, její vedení by chtělo rekonstruovat místní kulturní dům, který by poté využilo k řadě zajímavých aktivit. „V obci chceme zlepšit podmínky pro spolkovou, kulturní i vzdělávací činnost, založenou na místní historii a lidových tradicích. Současné podmínky to však neumožňují, neboť v obci schází zázemí pro tyto aktivity,“ stojí v návrhu. Obdobná situace je také ve Vrádišti.

Nový kulturní dům by měl divadelní sál se zázemím pro účinkující a návštěvníky, jelikož v Blatnici hrají ochotníci. Hlavní sál by sloužil k pořádání koštů vín, tanečních zábav, divadelních představení i různých konferencí.

V rámci spolupráce by jednou probíhaly v Blatnici výměnné košty vína a ve Vrádišti dny regionální kuchyně. Ve druhém patře kulturáku by byl sál a galerie.

Hluk

Hlučané si vybírali svého partnera nejjednodušším způsobem. Už léta se přátelí s městem Nemšová, a tak když přemýšleli, s kým jít do soutěže o evropské peníze, logicky se obrátili na své přátele.

Na začátku přitom vůbec nebylo jasné, že nějaký společný projekt vůbec bude. Hluk měl sice už dlouho připravený nápad s opravou dalších památkových domků, ovšem v Nemšové ještě nic takového nebylo. O to potěšitelnější je, že během velmi krátké doby připravila Nemšová i svou část projektu a obě místa nejsou bez šancí na úspěch peníze získat.

„V Hluku je třeba zlepšit podmínky pro činnost muzejní, výstavní, propagační, spolkovou, kulturní i vzdělávací, založenou na místní historii a lidových tradicích,“ napsali zástupci Hluku do žádosti. Podobná situace je v Nemšové, té zcela schází prostory k pořádání výstav i ukládání historických exponátů.

Pokud jde o konkrétní práce, v Hluku koupila radnice dva starší domky, ze kterých chce vytvořit Muzeum folkloru a tradic. V rámci něho by byla zřízena expozice lidového ornamentu. Šlo by o vůbec první takovou expozici v rámci České republiky. V Hluku by navíc vznikl jedinečný prostor, protože vedle dvou nyní koupených domků jsou dnes dva další památkové domky hojně využívané.

Ostrožská Nová Ves

U projektu Ostrožské Nové Vsi není možné začít ničím jiným, než jménem, a tím je Jan Botek. On má největší zásluhu na společném projektu, on má kontakty ve slovenském Trenčíně, který je partnerem v soutěži...

Novoveštané by rádi rekonstruovali dva starší domky v centru obce, z nichž by chtěli vytvořit Muzeum folkloru a tradic. Toto místo by ale nebylo „jen“ sbírkou mnoha zajímavých starých věcí, ale také „živým“ centrem, kde by se například scházely místní spolky nebo by se zde zájemci seznamovali s rukodělnými pracemi či výrobou keramiky.

„Muzejní činnost je stěžejní činností muzea. Cílem je především pořízení a uchování muzejních fondů z oblasti naší obce,“ upozorňuje Botek, který mimo jiné shromáždil velké množství historických předmětů. V muzeu by byl jeden ateliér vyčleněn také pro rukodělné práce, zejména pro zdobení kraslic tradičními novoveskými technikami, vyšívaní a paličkování, práce se dřevem, slámou i jinými přírodními materiály.

Muzeum by se věnovalo rovněž práci s mládeží a badatelské činnosti. Pokud jde o mládež, ta by se měla podle projektu „tvořivou formou dozvědět něco o historii obce, tradicích, řemeslech i zajímavých osobnostech“. A dodatek na závěr - projekt slibuje ještě mnohé další.

Co je u nás nového

Seznamujeme vás s novinkami Mikroregionu Ostrožsko - máme mimo jiné nové internetové stránky

Slunečné dny lákají sice stále více k lenošení, ale v sídle Mikroregionu Ostrožsko v sousedství ostrožského zámku se pořád něco děje. Dokonce bych řekla, že poslední týdny byly hodně hektické a přinesly řadu nových informací.

Ty nejdůležitější se týkají další soutěže o evropské peníze – konkrétně jde o operační program Přeshraniční spolupráce Česko – Slovensko. Do ní jde jak samotné sdružení Mikroregionu Ostrožsko, tak tři další místa – radnice v Blatnici pod Svatým Antonínkem, Hluku a Ostrožské Nové Vsi.

Na všech těchto místech bylo proto rušno. Dávaly se dohromady projekty a stovky nejrůznějších úředních dokumentů, aby všichni mohli jít do boje o evropské peníze. Do tohoto klání však nejdou sami. Jelikož jde o projekty přeshraniční spolupráce, každé místo má také partnera na druhé straně našich hranic.

Pokud se chcete o projektech dozvědět více, podívejte se na předcházející stranu 32. Budeme vás o nich také detailně informovat v dalším čísle našeho časopisu.

Tři nové ženy

Důležitá změna nastala také

Novou posilou našeho informačního centra je Zuzana Lipárová z Blatnice pod Sv. Antonínkem. FOTO: RB

v informačním centru našeho mikroregionu. Objevila se tu nová „domácí paní“, byť je to jinak slečna – Zuzana Lipárová z Blatnice pod Sv. Antonínkem. Zuzana je novinářka, přišla z okresních novin a od počátku bylo vidět, že jí nová práce velmi baví.

„Snažím se být od prvního dne svého nástupu co nejvíc

užitečná,“ říká. **„Každý den je jiný a nikdy dopředu nevím, kdo přijde a s čím. Mám pocit, že tady práce nebude vůbec stereotypní. Pořád nové výzvy, jestli zvládnu tento úkol či toto přání. Asi to bude znít jako klišé, ale od té doby, co pracuji v informačním centru, se do práce těším,“** pokračuje spokojená Zuzana.

Ta na sebe také prozradila, že jejím životním mottem je věta z filmu Forrest Gump: **„Život je jako bonboniéra. Nikdy nevíš, jaký bonbón zrovna okusíš...“**

Zatím to vypadá, že ostrožský „bonbón“ přichází Zuzaně velmi k duhu.

Kromě ní ale najdete na mikroregionu další dvě nové ženy. Jednou je účetní Jolana Andrýsková z Uherského Ostrohu, která nahradila jinou Ostrožanku – Petru Kotasovou.

Paní Kotasová se vrátila na městský úřad, byť jsme do pos-

lední chvíle doufali, že zůstane – bude nám chybět!

Druhou posilou je Michaela Němcová taktéž z Uherského Ostrohu, která u nás začíná pracovat jako administrativní pracovnice. Budete se s ní setkávat právě v informačním centru. Oběma ženám přejeme hodně práce i hodně štěstí!

Jinak Zuzana Lipárová všem čtenářům vzkazuje: **„Budeme se na vás těšit každý den od 8.30 do 16.30, a o víkendu od 10.00 do 15.00.“**

Máme nové internetové stránky

Velkou změnu jsme provedli ovšem i na internetu. Rozhodli jsme se pro zcela nové internetové stránky Mikroregionu Ostrožsko. Úkolu se zhostil Martin Šáděra z Boršic a výsledek si můžete všichni prohlédnout – osobně jsme s nimi spokojeni.

Stránkám dominují fotografie ze všech obcí a měst našeho mikroregionu, výrazné místo má na stránkách také aktuální zpravodajství, které doplňuje Zuzana Lipárová.

Na stránkách se můžete dozvědět řadu informací o samotné činnosti Mikroregionu Ostrožsko a jeho projektech, další informace budou na stránkách postupně přibývat.

Jednou z nejdůležitějších novinek je ale kulturní servis, který je v této podobě k vidění vůbec poprvé. Je totiž značně podrobný a snaží se mapovat vše, co se v našem okolí děje. V této chvíli nemá obdoby, zvláště, když stránky některých obcí jsou zatím značně neaktuální.

Nejllepší ovšem bude, když na stránky www.ostrozscko.cz budete často klikat, své názory nám posílat, a tak přímo ovlivňovat podobu těchto stránek.

RB

Tak vypadají naše nové internetové stránky - www.ostrozscko.cz

www.paulin.cz

UCELENÝ SORTIMENT FASÁDNÍCH I MALÍŘSKÝCH BAREV A LAKŮ, SANAČNÍCH A REPROFILAČNÍCH MALT.

Profesionální barvy za přijatelné ceny

Míchání barev, probarvených omítek, laků a lazur na počkání dle vzorkovnic NCS, RAL, Pantone, Paulín apod.

Kontaktní zateplovací systémy Kvalitativní třídy „A“ Paulín Thermokappa 2000, 3000 - prodej i montáž.

Paulín CZ, s.r.o., Chmelnická 455 (areál Manag a.s.), Zlín - Prštne
tel./fax: 577 439 209, 777 718 601, e-mail: paulin@paulin.cz
Uherský Ostroh tel.: 603 109 276
e-mail: brno@paulin.cz

Paulín-THERMOKAPPA Zateplovací systémy

Nabízený sortiment: FASÁDNÍ BARVY, PROBARVENÉ OMÍTKY, SILIKÁT, AKRYLÁT, NÁTĚRY NA DŘEVO I KOV, VNITŘNÍ NÁTĚROVÉ HMOTY, DEKORAČNÍ STĚRKY, KOVÁRSKÉ BARVY, POVRCHOVÁ ÚPRAVA KOVANÝCH VÝROBKŮ, SANAČNÍ OMÍTKY
OBJEDNANÝ MATERIÁL ROZVÁŽÍME NA MÍSTO URČENÍ

KONTAKT : UHERSKÝ OSTROH mob: 603 109 276, e-meil: kliment.machan@centrum.cz

internet

OSTROŽSKO

*Zkuste si najít
svoji vysněnou
dovolenou na internetu*

*Ostrožsko přeje všem svým zákazníkům
krásné prázdniny a příjemnou dovolenou*

Vážení čtenáři,

následující desetistránková příloha vás podrobně seznámí s činnostmi lidí, kteří budou rozhodovat o rozdělování mnoha milionů korun z Evropské unie pro naše Ostrožsko a Horňácko.

Tato skupina lidí existuje pod poněkud neobvyklým označením Místní akční skupina (zkratka MAS), ale nenechte se prosím tímto označením odradit.

O evropské miliony se totiž můžou ucházet i mnozí z vás, případně mnozí z vás můžou pocítit užitek z těchto peněz ve svém nejbližším okolí.

Velmi bych si přál, aby vám tato příloha přinesla nové a užitečné informace.

Věřte prosím, že při tvoření časopisu myslíme nejvíc ze všeho právě na vaši spokojenost.

Radek Bartoníček

Členové Místní akční skupiny Ostrožsko a Horňácko.

www.leader.ostrozscko.cz

35

MAS aneb pokus o snadné vysvětlení složitých vět

Přiznám se, že málokterou zkratku mám tak málo rád jako zkratku s názvem MAS. Jenže obejít jí nelze, vždyť často na ni narážíte i v tomto časopise. Proto se vám ji pokusím vysvětlit i se všemi souvislostmi.

Co znamená zkratka MAS?

Je to zkratka pro název Místní akční skupiny. Po celé zemi je takových místních akčních skupin mnoho desítek. Tyto skupiny existují i v řadě evropských zemí, byť jejich název zní jinak.

Co je vlastně MAS?

Místní akční skupinu by šlo velmi jednoduše přirovnat k malému ministerstvu, které působí v jednotlivých regionech České republiky, v našem případě na území Mikroregionu Ostrožsko a Mikroregionu Hornácko.

Kdo je v MAS?

Můžete být v ní prakticky každý, kdo má zájem spolupracovat a spolupodílet se svou činností v organizaci a koho MAS přijme. MAS sdružuje především zástupce obcí i měst, zástupce podnikatelů, zástupce neziskových organizací i další zájemce.

Proč MAS existuje?

Existuje proto, aby pomohl venkovským oblastem v jejich dalším rozvoji. Tato pomoc spočívá v tom, že skupina lidí, sdružených v MAS, připravuje místní rozvojovou strategii svého území a usiluje o její realizaci. Proto žádá o peníze právě Ministerstvo Zemědělství ČR, které má v gesci speciální dotační titul, určený pro rozvoj venkovských regionů, které pracují touto metodou - Leader. Zároveň má tato organizace otevřenou cestu ještě k mnoha dalším evropským i národním dotačním titulům.

Jak vznikl nápad na vznik MAS?

Nápad vznikl už před mnoha lety v Evropské unii, v době, kdy Česko nebylo jejím členem. Evropská unie se rozhodla, že evropské peníze mohou ve venkovských oblastech nejlépe rozdělit ti, kteří v těchto oblastech žijí. Proto iniciovala vznik podobných skupin jako jsou v Česku MAS.

Co dělá MAS, když získá evropské peníze?

Když získá peníze, snaží se je rozdělit mezi zájemce ve svém okolí. Toto rozdělení peněz vypadá tak, že vedení MAS vypíše projekty, z nichž poté vybere ty nejlepší. Na vybrané projekty poté poskytne peníze.

Kdo za MAS projekty vybírá?

Projekty vybírá Výběrová komise, která má šest členů. Ta projekty vyhodnotí a předloží Programovému výběru. O definitivním výběru projektů rozhoduje hlasování valné hromady.

Lze MAS kontrolovat?

Ano, a to několika způsoby. Nejlepší je sledovat internetové stránky www.leader.ostrozsko.cz, kde najdete řadu informací o činnosti MAS, včetně řady dokumentů. Pokud jde o předkládané projekty, každý zájemce bude mít možnost zúčastnit se prezentace jednotlivých projektů. A samozřejmě, až budou projekty vybrány, budete mít k dispozici podrobnou informaci, proč některé projekty uspěly a jiné ne.

Jak vypadá řízení MAS?

Nejvyšším orgánem je valná hromada, kterou tvoří všichni členové místní akční skupiny. Zástupci MAS jsou předseda a místopředseda, kteří mají právo za místní akční skupinu jednat.

Jak dlouho bude MAS existovat?

Tak dlouho, dokud valná hromada nerozhodne o jejím rozpuštění nebo MAS ztratí smysl existence. To ale v dohledné době neřeší, protože MAS bude muset rozdělit v příštích dvou letech řadu milionů korun. Pokud navíc tyto peníze budou rozděleny podle určených pravidel, bude MAS rozdělovat další peníze minimálně do roku 2013.

RB

Mikroregion Ostrožsko

Pokud si někdo pod tímto názvem představí skupinu starostů a místostarostů, kteří společně spolupracují na rozvoji svého katastrálního území, v podstatě trefil hřebík na hlavičku. V následujících řádcích se pokusím přiblížit její činnost mnohem víc.

• Co je Mikroregion Ostrožsko?

Je dobrovolným svazkem obcí a měst kolem svatého Antonínka. Spojením osmi obcí a měst vznikl region, který se snaží spolupracovat na společném rozvoji v různých zájmových oblastech.

• Které obce patří do vymezeného území Mikroregionu Ostrožsko?

Město Uherský Ostroh, Hluk, Ostrožská Nová Ves, obec Ostrožská Lhota, Boršice u Blatnice, Blatnice pod Svatým Antonínkem, Blatnička a Veselí nad Moravou, které se na vlastní žádost připojilo k zakladatelským obcím.

• Proč Mikroregion Ostrožsko existuje?

Je to proto, aby si menší obce společně s většími městy vytvořily silnější postavení v oblasti dotační politiky na národní i mezinárodní úrovni. Společným jmenovatelem spolupráce je strategické plánování budoucího rozvoje regionu. Strategické plánování se nasazuje jako nástroj dlouhodobě neřešených problémů, na které obce samy nestačí. Výsledkem takového plánování je realizace různých investičních i neinvestičních projektů, společná prezentace regionu, pořádání společných kulturních akcí.

• Jak vznikl Mikroregion Ostrožsko?

Důvodem sjednocení obcí byly především společné problémy, dobré vztahy se sousedními obcemi, ale i snaha být dobře připraveni na období čerpání dotací ze strukturálních fondů Evropské Unie.

• Co dělá Mikroregion Ostrožsko?

Prosazuje názory a zájmy obcí na krajské, národní i mezinárodní úrovni. Koordinuje záměry obcí vedoucí k trvalé prosperitě regionu. Monitoruje a vyhledává různé dotační zdroje pro realizaci jednotlivých i společných projektů. Jedním z prvních společných počinů byla společná spolupráce na přípravě projektové dokumentace pro vybudování cyklostezky, která slouží cyklistům, bruslařům i chodcům od Veselí až po Kunovice.

• Jak dlouho funguje Mikroregion Ostrožsko?

Svazek dobrovolných obcí spadající pod mikroregion funguje

oficiálně od června 2001. Efekt z jejich práce však začíná v roce 2004.

• Kdo rozhoduje o tom, do čeho se vloží peníze?

O tom rozhoduje správní rada. Má osm členů, starostů členských obcí Mikroregionu Ostrožsko. Pro společný projekt musí hlasovat nadpoloviční většina členů správní rady. Pro společný projekt mikroregionu musí hlasovat nadpoloviční většina členů správní rady.

• Lze Mikroregion Ostrožsko kontrolovat?

Nejen, že vše, co na správní radě schválí, je transparentní, protože to má každý se zástupců obcí a měst „na očích“, ale existuje také dozorčí rada, která tyto kontrolní funkce plní. Předsedou dozorčí rady je místostarosta Uherského Ostrohu Bc. Vlastimil Kuřimský a členové jsou místostarosta Hluku Ing. Antonín Kočí a místostarosta Blatnice pod Svatým Antonínkem Ing. Antonín Těthal.

• Jaké jsou řídicí orgány Mikroregionu Ostrožsko?

Valná hromada - je nejvyšším orgánem mikroregionu. Tvoří ji delegovaní zástupci členů mikroregionu (starostové a místostarostové). Valná hromada rozhoduje o hlavních směrech a oblastech činnosti. Správní rada - je statutárním orgánem mikroregionu s všeobecnou působností, který plní úkoly valné hromady mezi jejími zasedáními a má

tolik členů, kolik je členských obcí mikroregionu. Správní rada je oprávněná rozhodovat ve všech otázkách spojených s činností mikroregionu.

• Jak dlouho bude Mikroregion Ostrožsko fungovat?

Do té doby, dokud správní rada nerozhodne o zániku jeho existence a následném rozpuštění. Tato organizace usiluje o to, aby nebyla jen závislá na čerpání dotací z EU a národních zdrojů, ale aby svou činností a realizací společných projektů přispívala k dlouhodobému rozvoji regionu.

ZL

Chceme pomoci regionu, říká starosta

Rozhovor s předsedou MAS Vlastimilem Vaňkem

Sešli jsme se v našem informačním centru, na rozhovor jsem měla necelou půlhodinu, pak už musel Vlastimil Vaňek - starosta Uherského Ostrohu i předseda MAS Ostrožsko a Hornácko - odjet na valnou hromadu tohoto sdružení.

Jaké pocity vás provázely poté, co jste se dozvěděl, že vaše MAS uspěla v boji o evropské peníze?

Jestli myslíte nějakou euforii, tak nějaká velká ani nebyla. Vzhledem k tomu, že nejsem v komunální sféře jeden rok, můžu říci, že se nám podařilo v poslední době dostat z dotačních titulů víc peněz. Snad to nezní neskromně. Samozřejmě ale, že jsem z toho měl radost, a to nejen za sebe. Tady se ukázalo za tři roky spolupráce MAS, že spolu komunikujeme a to velmi často a dobře. A to je možná jeden z těch krůčků k úspěchu.

Jen pro zajímavost, kolik MAS bojovalo o tyto peníze a kolik jich bylo nakonec vybráno?

Těch bylo asi přes sto a nezávislá hodnotící komise ministerstva zemědělství vybrala jen 48. Z nich některé jsou na takové souboje o peníze mnohem lépe připraveni.

Jak moc věříte v sílu této MAS?

Myslím, že lidé, kteří se do naší společné práce zapojili, mají představu, jak pomoci tomuto regionu. Tato myšlenka nás určitě spojuje.

To je teď, ale jak to bylo před třemi lety?

Domlouvali jsme se s ostatními starosty Ostrožska, proč se nesejít jednou za čtrnáct dní a nepopovídat si, když máme společné problémy. Takto vlastně vznikl svazek obcí Mikroregion Ostrožsko a postavily se třeba cyklostezky. Jsem přesvědčený, že díky nim ubylo na cestě od Veselí, přes Ostroh a dál, zraněných a smrtáků.

Kde chcete získané evropské peníze použít?

Turistické atraktivity a turismus je jen jedna z oblastí, kterou cítíme, že v ní může dojít k dalšímu posunu a rozvoji. Může to sebou nést třeba nová turistická zařízení, infrastrukturu podél cyklostezek, podél Baťova kanálu nebo ve směru do Bílých Karpat. Nyní už víme, že tam nám všeobecně chybí ubytování a to sebou nese buď pracovní místa nebo pro někoho

Vlastimil Vaňek je starostou Uherského Ostrohu i předsedou Místní akční skupiny Ostrožsko a Hornácko.

rozvoj podnikání, hlavně toho drobného.

A které jsou ty další priority, kam by mohly peníze jít?

Peníze půjdou také na projekty neziskovek, část půjde do obcí na zlepšení vzhledu obcí a tak dále. Jedna z podoblastí je rozvoj lidových tradic a řemesel. Chceme je vyzdvihnout nejen tím, že bychom rádi pomohli zachování krojů, ale třeba se spolupodíleli na zachování verbuňku nebo specifík Hornácka.

S čím je podle vás dobré začít úplně nejdříve?

Nejdůležitější teď asi bude rozjezd struktury, protože pokud má někdo komunikovat nejen s obcemi, ale i s podnikateli, ukazovat jim možnost, kde všude se mohou ucházet o finance, musí tu být pevné základy.

Existují i nějaká rizika při využívání peněz?

Jediné, co by se mohlo stát, že by se nepodařilo některý projekt uskutečnit, ale ani z toho bych neměl obavu. Já v tom nevidím nic negativního, protože je to jeden ze zdrojů financí, který se pro tento region otevřel. Zda je využijeme nebo ne, záleží na tom, jak budou připravené obce, jak budou připravené neziskové organizace, drobní podnikatelé, aby si tyto peníze zasloužili a aby měli dobré myšlenky a projekty, které by uskutečnili. Zní to jednoduše.

Ale je možné poznat, který projekt opravdu vyjde?

Podstatné je na tom to, že peníze nebude rozdělovat nikdo ani v Praze ani v Brně, ale tady. Na tomto území a v tomto regionu. Programový výbor stanoví nebo upřesní, o co je možné žádat, a pak je výběrová komise, která stanoví „ano, vybereme tento projekt, protože je dobrý a přinese větší užitek“. Ať chceme nebo nechceme, bude to jakási soutěž. Pak bude na celé organizační struktuře MAS, co podpoříme nebo bohužel nepodpoříme.

A jaké jsou záruky nad kontrolou a férovým rozdělováním?

Myslím, že to bude úplně ta nejjednodušší kontrola, protože rozhodování budeme mít všichni na očích.

Děkuji za rozhovor.

Zuzana Lipárová

Kdo je kdo

Mgr. Vlastimil Vaněk	– Mikroregion Ostrožsko – Předseda MAS, člen výběrové komise
Jiří Prášek	– Jiří Prášek s.r.o. - Místopředseda MAS, člen programového výboru
František Křivák	– Gastrovíno s. r.o. – Člen výběrové komise
Ing. Jiří Pšurný	– Mikroregion Horňácko – Člen výběrové komise
Jarmila Hrušková	– Tradice Slovácka – Člen výběrové komise
Stanislav Tureček	– Sirnaté lázně s.r.o. – Člen programového výboru
Marie Petruš	– VIS Bílé Karpaty – Člen MAS
Jan Hozák	– TJ Javorník – Člen programového výboru
Mgr. Anna Černobýlová	– Mikroregion Horňácko – Člen programového výboru
Antonín Jelének	– Mikroregion Ostrožsko – Člen programového výboru
Josef Vavřík	– Mikroregion Ostrožsko – Člen MAS
Ladislav Franta	– Mikroregion Horňácko – Člen MAS
Milan Švrček	– Milan Švrček SHR – Člen výběrové komise
Ing. Antonín Kolůch	– Ostrožsko, a.s. - Člen MAS
Alena Cíchová	– Vinařství Cíchovi - Člen MAS
Vladimír Švihel	– OHK Hodonín, o.p.s. – Člen výběrové komise
Antonín Kočí	– Mikroregion Ostrožsko – Člen MAS
Veronika Turčinková	– Dětský klub Domeček – Člen MAS

Programový výbor: Antonín Jelének, Mgr. Anna Černobýlová, Jiří Prášek, Jan Hozák, Stanislav Tureček

Výběrová komise: Mgr. Vlastimil Vaněk, ing. Jiří Pšurný, Milan Švrček, František Křivák, Jarmila Hrušková, Vladimír Švihel

Monitorovací výbor: Jana Bujáková, Jan Stindl, Radim Matyáš

HORNÁCKÉ SLAVNOSTI

17. 7. 2008 – 20. 7. 2008

PROGRAM SLAVNOSTÍ

Čtvrtek 17. července

17:00 Budova školy na náměstí
Vernisáž výstavy

Dokumenty ke 40. výročí souboru Velička a 35. výročí souboru Lipovjan

Připravil: Martin Kuchyňka

Pátek 18. července

16:00 Válcový mlýn Antonína Nováka ve Velké
Vernisáž výstavy - Hornácko

Výstava děl místních mladých výtvarníků

20:00 Hornácký stadión

Chodiča Anička po širokém poli

Pořad věnovaný 80. narozeninám Anny Kománkové

Připravil: Martin Soviš a kolektiv

21:00 Hornácký stadión

A ty sv. Antonínku aneb Hornáci na púti

Připravila: Olga Floriánová a kolektiv

V 1:30 po půlnoci bude odjíždět noční vlak do Veselí nad Moravou

Sobota 19. července

9:00 Velické náměstí

Tradiční jarmak lidových výrobků

Připravili: Jitka Volejníková, Josef Falešník a Vlastimil Prachař

V rámci jarmaku se uskuteční výstava drobného zvířectva

Připravili: Veličtí chovatelé

15:00 u kostela Sv. Maří Magdaleny

Ľáska opravdová - Koncert Sbořečku žen z Lipova a hostů

Připravili: Petr Galečka a Sbořeček žen z Lipova

16:30 Velické náměstí

Splněné sny

Připravil: Antonín Vrba

19:30 Hornácký stadión

Teče voda, vodička - Dětský pořad

Připravily: Magdalena Petříková a Jana Švrčková

20:30 Hornácký stadión

Zazpíváme, zatancujem, s muzikú aj zaverbujem

Pořad věnovaný 40. výročí souboru Velička a 35. výročí souboru Lipovjan

Připravili: Jan Kománek a Jožiček Jagoš

Po skončení programu bude následovat **Noc s hudci**

V 1:30 hod. po půlnoci bude odjíždět noční vlak do Veselí nad Moravou

Neděle 20. července

9:00 Velické náměstí

Tradiční jarmak lidových výrobků

Připravili: Jitka Volejníková, Josef Falešník a Vlastimil Prachař

10:30 Kostel Sv. Maří Magdalény
Slavná mše svatá – Patrocinium

11:00 Velické náměstí

Koncert dechové hudby Veličanka

14:00 Kuželovský větrný mlýn

Z každého kútka písniček trošku

Připravil: František Ševečka

V jednotlivých pořadech účinkují:

Soubory, cimbálové muziky, skupiny a sólisté z Hornácka

Hlavní pořadatel:

Obec Velká nad Veličkou ve spolupráci s Programovou radou Hornáckých slavností

Tato akce se koná díky podpoře Jihomoravského kraje a obcí Hornácka

Vstupné:

Výstava: 20,- Kč

Jarmak včetně programů na náměstí: 10,- Kč,

Páteční večerní program na Hornáckém stadionu: 100,- Kč

Sobotní večerní program na Hornáckém stadionu: 120,- Kč

Parkovné na vyhrazeném parkovišti: 50,- Kč

místní akční skupina HORŇÁCKO A OSTROŽSKO, o.s.

- Členství:
  - 2 svazky obcí – zastoupeny 8 zástupci z veřejné správy
  - 8 podnikatelských subjektů
  - 3 nestátní neziskové organizace

- Předseda správní rady
Mgr. Vlastimil Vaněk

Kontakt

Tel./fax + 420 572 503 961
Mobil: 725 762 720
e-mail: mas@ostrozscko.cz
www.leader.ostrozscko.cz

Rozloha: 264,79 km²

Počet obyvatel: 26 610

Hustota osídlení: 100,49 ob./km²

Počet měst a obcí: 16

Stručný popis území:

Region MAS Hornácko a Ostrožsko se nachází v jihovýchodní části Moravského Slováka, na části okresů Hodonín a Uherské Hradiště. Jihní část regionu MAS kopíruje státní hranice se Slovenskem, v dostupné vzdálenosti je také území Rakouska. K významným sídlům regionu patří město Uherský Ostroh, idem bylo v historii sídlem Ostrožského panství se sídlem na zdejším zámku. Druhým největším městem MAS je město Hluk a důležitě postavení má také Ostrožská Nová Ves, a to s ohledem na výraznou atraktivitu a přítomnost síťových lázní. V jižní části MAS je klíčovým příhraničním centrem Velká nad Veličkou. Celý prostor lze z výhledu několika větvích státní charakterizovat jako venkovský, a to se všemi problémy a počtení, kterými trpí současný venkov.

Charakter území ovlivňující STRATEGII oblastí:

- Region je svou historií i kulturou silně seknutý
- K nejvýznamnějším tradicím MAS patří vinařství, kořovné průvody a folklór
- Region MAS je v rámci ČR částečně „uzavřený“, a to díky státní hranici se SR a jeho aktivitu tak směřují do vnějším hlavně „jednostranně“
- Do budoucna je to však velký prostor pro přeshraniční – mezinárodní spolupráci.
- Lokalita MAS je charakterizována velkým množstvím zchátralých a nevyužívaných budov
- Bohatství CHKO, mnoha kulturních a přírodních památek, lázeňské lokality a rekreačních ploch, velkého množství turistických tras, cyklotras a naučných stezek předurčuje teritorium MAS k rozvoji cestovního ruchu. Služby cestovního ruchu s podporou diverzifikace zemědělských aktivit jsou však dnes málo zavedené, je jich nedostatek.

“Připravujeme první výzvu k podávání žádostí v rámci realizace rozvojové strategie MAS Horňácko a Ostrožsko, o.s.

Předpokládaný termín první výzvy pro žadatele z regionu MAS Horňácko a Ostrožsko bude **nejdříve koncem července 2008**. Dne 18.6. 2008 byla Ministerstvem zemědělství ČR určena pro MAS Horňácko a Ostrožsko na rok 2008 tato výše finančních prostředků **6 888 579,- Kč**.

MAS Horňácko a Ostrožsko stanovila pro výběr prvních projektů v rámci dotačního opatření **Fiche 2 - částku ve výši 5 636 000,- Kč**.

Ostatní peníze budou použity na režijní výdaje MAS Horňácko a Ostrožsko.

Strategický plán MAS Horňácko a Ostrožsko

„NÁVRAT ke kořenům lidové kultury služeb a řemesel“

Zpracovala ke dni 2. 12. 2007 Jana Bujáková

Projekt byl zpracován s podporou ZK v roce 2007

Mikroregion Ostrožsko, Kraj JZlínský, www.leader.ostrozscko.cz

Motto:

Nesmírně nám záleží na tom, aby se Ostrožsko a Horňácko stalo regionem, který si uchová své jedinečné postavení v rámci České republiky. Tedy především postavení regionu, kde lidé udržují a rozvíjejí tradice svých předků a mnohdy vedou také bohatý duchovní život. Součástí vize je i přání, aby se Ostrožsko a Horňácko proměnilo v prosperující region, ve kterém budou vidět svou budoucnost nejen dnešní dospělí, ale také jejich děti.

Výzva k podávání projektů do dotačního opatření Fiche 2 – Zlepšení dopravní a technické infrastruktury a vzhledu obcí bude vyhlášena až po podpisu smlouvy o financování mezi MAS Horňácko a Ostrožsko, o.s. a Ministerstvem zemědělství České republiky. Do konce června by MAS měla obdržet zvací dopis k podpisu Dohody. Poté bude do 30 dnů vypsána Výzva k podávání projektů.

Název (dotačního opatření) Fiche 2 : Zlepšení dopravní a technické infrastruktury a vzhledu obcí

Cíl podpory:

Zlepšení kvality života ve venkovských oblastech a diverzifikace ekonomických aktivit. Zlepšení základních služeb a rozvoj investic zajistí vyšší atraktivitu venkovských oblastí.

Cíl Fiche: Podpora obcí v oblasti základní dopravní a technické infrastruktury, zlepšení vzhledu obcí a tím zlepšení životních podmínek a zvýšení atraktivity vesnic pro bydlení, podnikání i relaxaci. Zlepšení základních služeb a rozvoj investic zajistí vyšší atraktivitu venkovských oblastí.

Charakter Fiche: Kvalita života představuje velmi významný faktor konkurence mezi obcemi a regiony, které usilují o nové obyvatele a o udržení stávajících. Předmětem této FICHE je řešení situace v obcích MAS Horňácka a Ostrožska zejména v oblasti budování a obnovy místních komunikací v malém rozsahu, zlepšení vzhledu veřejných prostranství, výsadba zeleně a tím podpora zlepšení atraktivity vesnic. Dobrý technický stav infrastruktury je jednou z nejdůležitějších podmínek kvalitního bydlení či uskutečnění podnikatelských záměrů v dané oblasti, a proto těmto aktivitám chceme věnovat zvýšenou pozornost. Rovněž budou podporovány záměry směřující k péči o kultivaci vzhledu obcí (řešení odpočinkových míst, údržba, rozšiřování a obnova zeleně v obcích aj.).

Definice příjemce dotace

Obce podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů. Svazky obcí dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Nestátní neziskové organizace podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů (občanská sdružení), zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (obecně prospěšné společnosti), zákona č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (zákon o nadacích a nadačních fondech), ve znění pozdějších předpisů (nadace).

Zájmová sdružení právnických osob podle §20f a následujících zákona č. 140/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Církev a jejich organizace dle zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech).

Typy aktivit:

- Obnova místních komunikací III. a IV. třídy, doprovodné silniční vegetace a dalších součástí a příslušenství
- Nová výstavba místních komunikací III. a IV. třídy, doprovodné silniční vegetace a dalších součástí a příslušenství
- Obnova veřejných prostranství obce, osvětlení, oplocení a venkovní mobiliiře
- Obnova nebo nová výstavba čekáren na zastávkách veřejné hromadné dopravy
- Úprava parků včetně nákupu techniky pro údržbu zeleně (vyjma ručního nářadí) Výstavba či obnova zpevněných ploch - přístupových komunikací, chodníků, parkovišť a ploch pro komunální odpad

Výše dotace: Maximální výše dotace činí 90% způsobilých výdajů. Fiche nezakládá veřejnou podporu.

Výše způsobilých výdajů: Maximální způsobilé výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou 2 000 000 Kč. Minimální způsobilé výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou 50 000 Kč. Maximální výše dotace činí 90% způsobilých výdajů, ze kterých je stanovena dotace.

Roční rozpočet na rok 2008 pro výběr projektů z opatření Fiche 2 = **5 636 000,-Kč**

Předběžný termín vyhlášení první výzvy: 28. července 2008

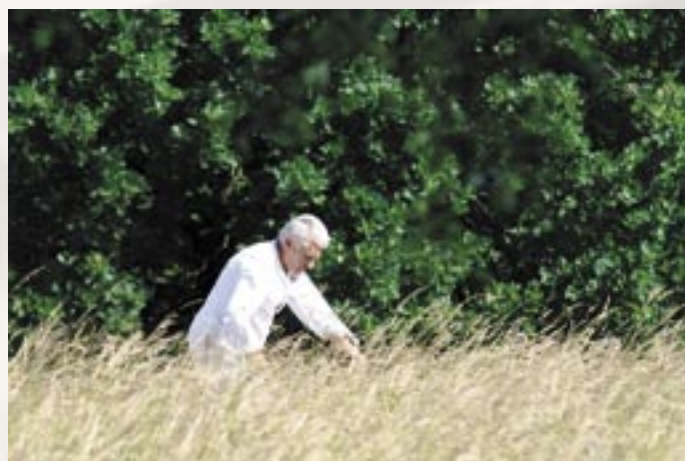
Předběžný termín ukončení příjmu žádostí: do 5. září 2008

Podrobné informace k první výzvě sledujte na webových stránkách www.leader.ostrozscko.cz !!!!!

Kosení na Hornáčka

340. výročí Sv. Antonínka

